

Hạnh phúc *Là Sống Thật*

NHÓM TÁC GIẢ: Bùi Thị Thanh Hoà
Vũ Ánh Tuyết
Nguyễn Văn Anh
Lê Hồng Giang

Nhà xuất bản Thời đại

Hạnh phúc **LÀ SỐNG THẬT**

NHÓM TÁC GIẢ: Bùi Thị Thanh Hoà
Vũ Ánh Tuyết
Nguyễn Văn Anh
Lê Hồng Giang

Cuốn sách được in với sự hỗ trợ của Đại Sứ Quán Thụy Điển
tại Hà Nội.

Lời giới thiệu

Chị gái tôi là một người đồng tính.

Chị tôi sống cùng với bạn gái của mình trong nhiều năm nay.

Trong một buổi tối, khi cả nhà đang ăn cơm, chị tôi tuyên bố với cả gia đình là chị ấy yêu phụ nữ.

Cha tôi không tin vào tai của mình nữa. Và thành thật mà nói, tôi nghĩ rằng ông vẫn luôn nghĩ chị ấy là một người dị tính và đây chỉ là một phần đời mà chị ấy trải qua.

Ở Thụy Điển nơi tôi sinh ra, nam giới và nữ giới có quyền bình đẳng trong hôn nhân đồng tính. Từ năm 1995, Thụy Điển đã ban hành một đạo luật cho phép đăng ký kết hôn giữa những người đồng tính, và từ năm 2009, hôn nhân đồng tính chính thức hợp pháp. Ở nước tôi đã có 2.949 mối quan hệ giữa những người đồng tính nữ được đăng ký và có 2.827 cặp đồng tính nam đăng ký kết hôn trong tổng số 9 triệu dân. Đồng tính nữ là nhóm có số lượng gia tăng nhanh nhất. Ý kiến cá nhân của tôi thì cho rằng luật này được ban hành quá muộn ở Thụy Điển.

Điều 25 của Hiệp ước quốc tế về quyền dân sự và chính trị được thông qua bởi Đại hội đồng Liên Hợp

Quốc năm 1966 chỉ ra rằng tất cả mọi người đều có quyền bình đẳng không phân biệt đối xử. Từ khi Việt Nam phê chuẩn hiệp ước này thì quyền bình đẳng này được áp dụng cho tất cả các bạn, những người đóng góp vào cuốn sách này, hay tất cả những người sẽ và đang đọc nó, những người đang tìm kiếm sức mạnh và sự bình yên từ nó.

Đây là cuốn sách mà cha tôi nên đọc nó.

Tôi thật tự hào là đất nước Thụy Điển chúng tôi có thể hỗ trợ cho sự ra đời của cuốn sách đặc biệt này ở Việt Nam. Tôi mong rằng cuốn sách này sẽ được nhiều bạn đọc đón nhận. Tôi cũng mong muốn cuốn sách này sẽ là một nguồn động viên đối với bạn, nó sẽ mang đến cho bạn một cái nhìn mới, một cảm giác an lành bình yên, hay chỉ đơn giản nó sẽ là một cuốn sách hay đối với bạn.

Chân thành,

Elsa Hastad

Bí thư thứ nhất

Đại sứ quán Thụy Điển tại Hà Nội.

Lời mở đầu

Có quá nhiều đồn thổi về những người đồng tính và những vấn đề của họ. Trong nhiều năm người đồng tính đã từng bị gán với sự sa đọa về đạo đức, thậm chí đi liền với tội phạm. Vài năm gần đây, việc phòng chống nhiễm HIV/AIDS có sự tham gia của những người có quan hệ tình dục đồng giới nam (MSM) với sự hỗ trợ của các nhà nghiên cứu, các nhà hoạt động xã hội trong lĩnh vực này đã dần dần giúp cộng đồng hiểu hơn về người đồng tính. Một vài cuốn sách, tự truyện của người trong cuộc cũng đã khiến cho vấn đề trở nên cởi mở. Nhưng dường như mọi chuyện đang dừng ở đồng tính nam. Hầu như chưa có nghiên cứu nào, chưa có công trình thực sự nào ở Việt Nam nói về đồng tính nữ.

Hơn 10 năm làm nghề tư vấn, tôi đã không thể quên được tiếng khóc nghẹn ngào của một người cha khi phát hiện ra con gái mình đồng tính. Ông và gia đình đã trối đứa con đang là sinh viên một trường cao đẳng ở Hà Nội, mong cách ly được con và cô gái đang chung sống. Tìm cách thoát khỏi nhà, cô bé đã nhảy từ lầu 3 của ký túc xá xuống sân trường, nhưng lại vướng ngọn cây nên không chết. Lần tiếp theo, cô bé ra sông Hồng, để lại bức thư tuyệt mệnh cho gia đình khiến cả nhà phải chia nhau dọc sông từ cầu Thăng Long đến tận Chương Dương để tìm kiếm.

Cuộc tư vấn gần đây nhất của tôi là một bà mẹ hốt hoảng bàng hoàng khi phát hiện ra con gái là đồng tính nữ. Chị tự trách mình không nghiêm khắc, không biết giáo dục nên để con "sa chân vào chốn hư hỏng" theo cách

nói của chị. Hơn 10 năm làm nghề tư vấn, các cán bộ của C8AGA và đường dây tư vấn tình cảm Linh Tâm đã tiếp hàng trăm trường hợp liên quan đến đồng tính nữ. Những nhận thức sai lầm, cố chấp, kỳ thị có thể đẩy một người đồng tính đến chỗ bi quan, tuyệt vọng, thậm chí là cái chết. Hiểu biết đúng đắn, tôn trọng sự khác biệt, có cái nhìn khoa học và khoan dung có thể giúp mọi người có cơ hội phát triển dù họ thuộc giới tính nào.

Đồng tính nữ, họ là ai? Tâm sự sâu kín của họ như thế nào? Họ mong ước gì và họ cần gì ở những người xung quanh? Họ có phải những người hư hỏng hay không? Họ có thể phát triển như những người khác, có thể đóng góp cho xã hội và kiếm tìm hạnh phúc cá nhân? Đó là câu hỏi không ít người ngoài cuộc đặt ra. Cuốn sách này sẽ phần nào giải đáp thắc mắc của các bạn.

Một câu hỏi mà rất nhiều nhà báo, người quan tâm đặt ra cho tôi là làm sao các bạn tiếp cận được với người đồng tính nữ? Với thế mạnh có đường dây tư vấn qua điện thoại, có văn phòng tư vấn trực tiếp, chúng tôi cũng đã sẵn có cơ hội. Tuy nhiên, trong thế giới internet, chúng tôi có thêm những cơ hội khác. Bước ra từ câu chuyện bí mật là một vấn đề lớn với các bạn đồng tính nữ bởi sự kỳ thị của gia đình và xã hội. Trang mạng bangai.vn của những người đồng tính nữ Việt Nam đã là một lối thoát để họ sẻ chia tâm trạng của những người cùng cảnh. Thiếu đi sự nhiệt tình và hỗ trợ của các thành viên và người quản trị mạng này, chúng tôi đã không thể thuận lợi trong việc ra đời cuốn sách cũng như các hoạt động khác của dự án.

Thanh Hoà và Ánh Tuyết, hai tác giả chính của cuốn sách này đồng thời là các tư vấn viên nhiều năm kinh nghiệm. Họ đã có những trải nghiệm khác nhau về tâm trạng và các giai đoạn tiếp nhận kiến thức về vấn đề đồng tính nữ. Họ chính là những người thực hiện xuất sắc nhất các cuộc tiếp xúc các bạn đồng tính nữ và gia đình, người thân của họ. Tôi tin rằng trong mỗi câu chuyện mà họ ghi chép, có cả tâm trạng, khao khát, tình yêu thương của chính họ dành cho người trong cuộc. Đồng hành với các bạn đồng tính nữ, những chuyên gia tư vấn đang cố gắng thay đổi những định kiến của xã hội về vấn đề này. Cuốn sách này là một thể hiện của những mong mỏi đó.

Cuốn sách này cũng chưa thể ra đời nếu như không có sự hỗ trợ đầy nhiệt tình và tâm huyết của chị Elsa Hastad - Bí thư thứ nhất Đại sứ quán Thụy Điển. Những hỗ trợ tài chính cũng quan trọng không kém những hỗ trợ kỹ thuật và những động viên tinh thần từ chị và các đồng nghiệp khác trong Đại sứ quán.

Trong chuyến tham quan Stokhom - Thụy Điển, chúng tôi cũng đã được

gặp gỡ Kristina, một chuyên gia xã hội học rất nổi tiếng của Thụy Điển, chị cũng là một nhà văn và là một đồng tính nữ. Cuốn tự truyện của Kristina tăng thêm động lực cho chúng tôi trong việc cho ra đời cuốn sách này. Thụy Điển đã cho những nhà tư vấn Việt Nam chúng tôi nhiều kinh nghiệm quý báu trong việc nhìn nhận và giải quyết các vấn đề của nhóm đồng tính và nhóm thiểu số tình dục.

Chúng tôi cũng biết, tiếp nhận kiến thức khoa học của quốc tế luôn phải đi đôi với việc nhìn nhận và giải quyết vấn đề trong điều kiện nền tảng pháp lý và văn hoá của quốc gia, dân tộc.

Trong cuốn sách này, chúng tôi chỉ là người chấp bút đem những câu chuyện có thật của một nhóm người đến với số đông. Cuốn sách đang trên tay bạn, những cuộc đời không thuộc số đông, mang nhiều bí ẩn đang nằm trên tay bạn. Từ bóng tối đến ánh sáng là một quãng đường dài và gian khó với nhiều người, đặc biệt với những người đồng tính nữ. Bạn có thể cảm thông, bạn có thể không chấp nhận, phê phán hay đặt những câu hỏi cho nhóm tác giả.

Chúng tôi luôn mong chờ những chất vấn, những thách thức trong một lĩnh vực hết sức mới mẻ. Điều đó giúp chúng tôi phải học hỏi nhiều hơn để có thể hỗ trợ những phụ nữ dễ tổn thương và cần nhiều hơn sự hiểu biết và tôn trọng.

Nguyễn Văn Anh

Chủ tịch hội đồng sáng lập C&AGA

Mục lục

SỰ HỐI HẬN MUỘN MÀNG	11
LỜI NGUYỆN CẦU TRƯỚC BÌNH MINH	17
CHUYỆN KỂ CỦA MỘT TÌNH NGUYỄN VIÊN	25
GIẤC MƠ SOIRÉE TRẮNG	36
CON RẼ TRÁI MẸ NHÉ	41
LỰA CHỌN CUỐI CÙNG	46
GIỚI HẠN	53
NHẬT KÝ NỮ HỘ SINH	62
ĐI QUA BÓNG TỐI	69
NHÀ CÓ HAI MẸ CON	76

SỰ HỐI HẬN MUỘN MÀNG

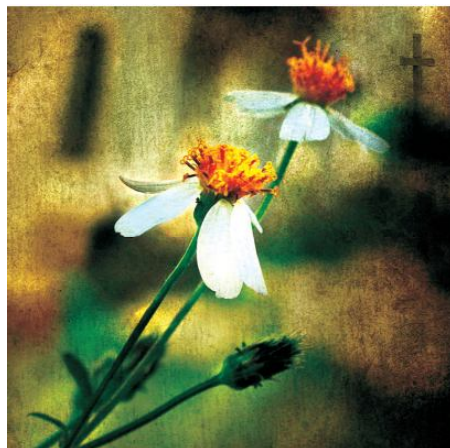
Ợ tay tôi pha thuốc ngủ vào cốc nước chanh cho con. Tôi bảo vợ mang lên cho nó uống. Thấy con đã ngấm thuốc, tôi bảo thằng Hoàng làm gì nó thì làm. Thằng Hoàng là một trong số những thằng con trai đeo đuổi con út nhà tôi. Nó theo con bé cũng phải đến 3 năm nay rồi. Vợ chồng tôi không thể hiểu tại sao con bé lại từ chối một đứa con trai tốt như thằng Hoàng. Thằng này còn biết cả cách lấy lòng hai ông bà già chúng tôi nữa chứ. Đằng nào chúng nó cũng thành vợ thành chồng, nên tôi cho phép thằng Hoàng ở với con gái mình, mong là nó sẽ quay trở về cuộc sống của một đứa con gái bình thường.

Ba mươi tuổi, con bé tốt nghiệp thạc sỹ nhưng không chịu lấy chồng. Nó làm chúng tôi lo lắng. Phải đến khi thuê một thám tử theo dõi thì tôi mới ngã ngửa ra từ lâu nó đã cặp kè với một đứa con gái khác. Chúng nó có những cử chỉ như hai người yêu nhau. Tôi chắc chắn con tôi bị con bé kia lôi kéo. Là cha, tôi không thể để con mình bước chân vào vũng bùn mà không làm gì. Chúng tôi làm đủ mọi cách có thể, vợ tôi thì nhẹ nhàng khuyên can nó, còn tôi thì cưỡng chế nhưng nó vẫn không nghe. Nó còn bảo nó là đứa sinh ra vốn đã như thế và không thay đổi được. Tôi thấy vô lý, vì nó với chị nó đẻ ra cùng một ngày, chị nó thì lấy chồng sinh con cái bình thường, chỉ có nó mới có mong muốn oái oăm là yêu một đứa con gái. Nó đi theo con bé kia và bảo là yêu con bé đó cũng vì được con bé kia chiều chuộng, có khi còn hơn cả thằng Hoàng. Nó chưa bao giờ biết đến chuyện chẵn gối với một thằng đàn ông nên mới khăng khăng đòi chung sống với con bé kia. Tôi đảm bảo khi biết đến mùi đàn ông là thế nào nó cũng sẽ bỏ ngay cái ý nghĩ kỳ quái ấy đi. Vợ chồng tôi không thể nào

chấp nhận được chuyện đó. Hai vợ chồng tìm cách tách nó ra khỏi con bé kia. Khi gần gũi thằng Hoàng rồi, nó sẽ thấy chúng tôi làm thế cũng là vì lo hạnh phúc cho nó.

Ngày xưa vợ chồng tôi lấy nhau cũng là do mai mối mà vẫn sống với nhau hơn ba mươi năm hạnh phúc đầy thôi. Thằng Hoàng vừa giỏi, vừa đẹp mã lại chịu chiều con bé, chắc chắn sẽ là một người chồng tốt. Nhưng con tôi khăng khăng không ưng đã đành lại còn đòi nên vợ nên chồng với một con bé trên trời rơi xuống nên vợ chồng tôi đành phải cho nó uống thuốc ngủ rồi giao cho thằng Hoàng. Tưởng thế là gạo đã nấu thành cơm thì nó không thể chối được nữa. Nhưng khi tỉnh dậy, biết bố mẹ tạo điều kiện cho một người đàn ông ăn nằm một mình, con bé như phát điên phát dại. Nó gào thét khóc lóc, mắt trợn ngược, khiến vợ chồng tôi phát hoảng, vội gọi chị nó về. Con bé không chịu ăn uống gì, tự nhốt mình trong phòng, chị gái nó tới thấy thế cũng khóc. Nó muốn về ở nhà chị gái chứ không muốn sống với vợ chồng tôi nữa.

-* Hạnh phúc là sống thật*-

Một tháng sau chị gái nó báo tin nó có thai. Tôi không biết mình nên vui hay nên buồn. Con bé vẫn không nói không rằng như một người câm. Nó vẫn không chịu gặp chúng tôi. Trong nhà chỉ còn hai vợ chồng, vợ chồng tôi cũng không nói chuyện với nhau, bà ấy chỉ khóc. Chắc bà ấy cũng đang đau khổ. Thành Hoàng từ hôm thấy con bé thế cũng không dám tới nhà tôi nữa. Căn nhà rơi vào sự lặng lẽ đáng sợ. Đến lúc này tôi mới biết mình sai. Chỉ vì một lúc nóng vội, hấp tấp, giận dữ mà tôi đã làm điều quái gở với con gái mình. Nó mà thành người trầm cảm thì kẻ gây ra tội không ai khác ngoài tôi. Từ bây giờ chả còn ai ngồi bình luận về chính trị xã hội với tôi nữa. Tôi muốn giúp con mình, muốn nó có một tấm chồng tử tế mà sao lại ra cơ sự này. Khi làm cái việc kia chắc tôi cũng là một người mất trí. Đến lúc này tỉnh ra thì đã muộn, không thể tự bào chữa cho bản thân. Tôi là một người cha độc ác.

Con gái tôi sang nhà chị nó ở được bốn tháng là bốn tháng tôi mất ngủ. Đêm nay, tôi lại trằn trọc không sao ngủ được. Vừa chợp mắt thì tôi thấy con mình ú ớ, chơi với gọi tôi cứu mà nước cứ ngập lên cao dần, cao dần, nước sắp cuốn con tôi đi mất mà tôi thì lại quay lưng lại với nó, một ma lực đẩy tôi rời xa nó... Tôi giật mình tỉnh giấc... Mồ hôi ướt đầm... Tôi không thể ngủ lại được nữa, tôi ra bàn viết lại câu chuyện này như một cách tự sám hối... sự sám hối muộn màng... Con bé vừa nghén, vừa bất ổn

-* Hạnh phúc là sống thật*-

về tinh thần nên nó không còn là nó nữa. Khi nào con tôi chịu về nhà có lẽ tôi mới thấy yên lòng, lúc ấy ngôi nhà của tôi mới thôi chong đèn cả đêm...

Thanh Hòa

Truyện được viết dựa theo câu chuyện có thật của một người cha

-* Hạnh phúc là sống thật*-

Cùng suy nghĩ:

1. Theo bạn vì sao người cha trong câu chuyện lại tạo điều kiện cho Hoàng gần gũi với con gái mình?

2. Người cha cho rằng nếu con gái mình yêu và lấy Hoàng làm chồng thì cô sẽ quay trở lại cuộc sống của một cô gái bình thường và sẽ hạnh phúc. Vậy việc ông làm có giúp ông đạt được mục đích đó không?

3. Sau khi xảy ra sự việc gia đình và người thân nên làm gì để giúp cô gái được hạnh phúc?

-* Hạnh phúc là sống thật*-

Những ngộ nhận và thực tế về đồng tính nữ

Ngộ nhận:

Xu hướng tình dục của một người có thể được thay đổi bằng cách tách họ khỏi người đồng giới họ yêu.

Thực tế:

Dù bạn cố cô lập một người đồng tính nữ ra khỏi "người yêu" của họ và tìm mọi cách để họ phải chuyển đổi xu hướng thì cũng không thành công. Họ có thể không quan hệ với người đồng giới nữa do bị ngăn cản nhưng suy nghĩ của họ vẫn luôn hướng tới tình cảm và ham muốn tình dục với người đồng giới.

Ngộ nhận:

Ép người đồng tính nữ chuyển đổi xu hướng tình dục của họ sao cho giống với người dị giới là giúp họ trở lại "bình thường".

Thực tế:

Ở người đồng giới, xu hướng tình dục đồng giới mới là xu hướng tự nhiên của họ. Việc ép họ chuyển đổi sang một xu hướng khác thực chất là biến họ trở nên bất thường, trái tự nhiên.

Ngộ nhận:

Ép người đồng tính nữ yêu và lấy chồng là giúp họ có được hạnh phúc.

Thực tế:

Ép họ sống trái tự nhiên, không được sống theo cảm xúc của mình, thực chất là đẩy họ vào sự bất hạnh, dẫn đến những căng thẳng, rối loạn trong tâm lý. Giúp đỡ, hỗ trợ để họ vượt qua những khó khăn, định kiến, để họ được sống thật mới là giúp họ được hạnh phúc.

LỜI NGUYỆN CẦU TRƯỚC BÌNH MINH

Đã quá mệt mỏi sau nhiều ngày suy nghĩ, vật lộn với chính cái mâu thuẫn của bản thân mình, Xương Rồng tấp xe vào một quán café ven đường. Cô tìm cho mình một chỗ khuất nhất như thể sợ có ai đó sẽ tìm ra cô. Uể oải click chuột vào sign in, cái icon của yahoo nhảy lên nhảy xuống như trêu người, thách thức lòng kiên nhẫn của Xương Rồng. Ở đây có wifi mà sao lại tệ thế, cô tự nhủ, một mạng liên lạc ổn định như vậy mà khi có mặt cô lại trở nên bất ổn, hay ngay cả cái mạng này cũng thấy cô "bất thường" và muốn chặn mối liên hệ mong manh còn lại giữa Xương Rồng và Dale.

Sau vài lần sign in, cái cửa sổ chat cũng nhảy ra, hàng loạt những offline messages đều từ một nick của Dale.

-* Hạnh phúc là sống thật*-

ngaykhongcodon: SS về chưa hay đang ở đâu???????????

ngaykhongcodon: E gọi cho ss mãi hok được

ngaykhongcodon: e chỉ tranh thủ gọi cho ss được chút thôi

ngaykhongcodon: hôm nay mẹ làm e thấy mệt mỏi hơn nhiều quá

ngaykhongcodon: mẹ hok ăn, lúc khóc lúc van xin e, lúc lại găm gừ ép em phải từ bỏ

ngaykhongcodon: mẹ muốn e hứa hok gặp ss nữa mới cho e ra khỏi nhà

ngaykhongcodon: e nhớ ss lắm, nhưng hok biết làm gì

ngaykhongcodon: e thương mẹ nhưng còn thương ba hơn

ngaykhongcodon: ba hok như mẹ

ngaykhongcodon: ba hok ép, hok nặng lời

ngaykhongcodon: nhưng e sợ sự lầm lì của ba

ngaykhongcodon: hok ra ủng hộ cũng hok ra cấm đoán

ngaykhongcodon: sao mà nặng nề quá ss ơi

ngaykhongcodon: ss đừng liên lạc gì với e lúc này nha

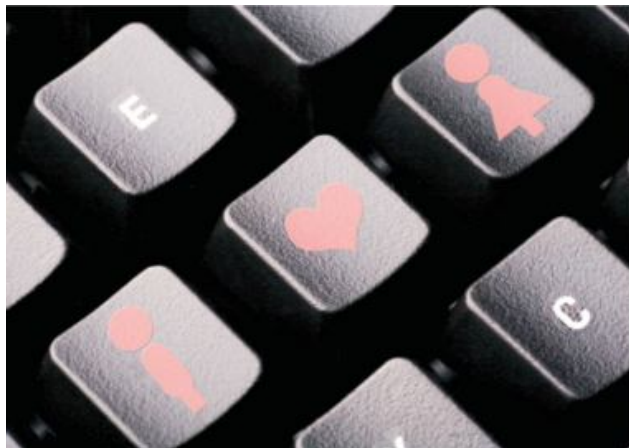
ngaykhongcodon: mẹ cầm điện thoại của em rồi

ngaykhongcodon: ss nói cho e biết e nên làm thế nào???????????????

Liếc nhìn đồng hồ 23h 37, phố phường đã chìm vào màn đêm yên tĩnh, quán đã thưa dần khách, chỉ còn lác đác vài người. Khuya rồi nhưng Xương Rồng không muốn về nhà, cô sợ chỉ cần quay đầu thôi là có thể chạm ngay vào sự cô đơn của chính mình. Đọc những dòng tin của Dale, cô thấy thổn thức một niềm đau. Cô có thể tưởng tượng được từng nỗi khổ sở của Dale, khi cô phải chịu sức ép từ phía gia đình từ lúc họ biết Dale là người đồng tính và có quan hệ với cô gái đồng tính khác như Xương Rồng. Cô đã từng đi qua những điều đó, thấm thía nó. Bàn chân Xương Rồng đã có lúc đứng ở ranh giới giữa đi tiếp hay dừng lại, nặng như đeo trăm nghìn tảng đá, muốn nhấc thật cao, bước thật mạnh qua những định kiến, những trói buộc - cái mà người ta vẫn thường gọi là "trách nhiệm" với gia đình và người thân - nhưng cô thấy khó khăn vô cùng... Mỗi lần như vậy, cô tưởng như chân cô như bị hàng ngàn mảnh gai đâm, bật máu, đau đớn... Nhưng cuối cùng Xương Rồng cũng đã băng qua được, gia đình đã chấp nhận cô là một les, dù không vui vẻ gì. Cô hài lòng với cuộc sống

hiện tại vì có Dale và mong một ngày cha mẹ, người thân sẽ hiểu mình hơn. Nếu bây giờ không phải là hơn 11 giờ đêm, cô muốn chạy ngay đến để ôm Dale. Xương Rồng muốn xoa dịu những tổn thương mà Dale đang phải chịu, nhưng có thể bằng cách nào?

Nhấn vào reply để trả lời Dale nhưng Xương Rồng không biết sẽ viết gì của sổ chat mở rồi lại được đóng lại. Mở... đóng. Nó cứ được mở rồi đóng như vậy không biết bao nhiêu lần lưỡng lự vì Xương Rồng biết nếu nói ra những điều đang nghĩ sẽ khiến cô mất Dale mãi mãi.

ngaykhongcodon: Buzz

ngaykhongcodon: SS có onl hok?

ngaykhongcodon: SS trả lời e đi

ngaykhongcodon: e chỉ nói chuyện được một lúc thôi

ngaykhongcodon: ss ơi onl diiiiiiiiiiiiiiiiiii Không thể trì hoãn thêm được nữa

xuong_rong: Dale à

xuong_rong: ss đây

ngaykhongcodon: sao bi jờ mới trả lời e

ngaykhongcodon: ss trốn e à

xuong_rong: k

xuong_rong: bi jờ ss mới onl

ngaykhongcodon: ss có thấy ms của e hok?

xuong_rong: uh, ss thấy

ngaykhongcodon: chắc e phải nghe lời gia đình thôi

ngaykhongcodon: e hok chịu được cảnh mẹ nổi giận

-* Hạnh phúc là sống thật*-

ngaykhongcodon: e hok chịu được việc ba e hok nói gì với e
ngaykhongcodon: e hok muốn làm ss buồn
ngaykhongcodon: e hok muốn xa ss
ngaykhongcodon: bế tắc
ngaykhongcodon: bất lực
ngaykhongcodon: aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa
ngaykhongcodon: Buzz
xuong_rong: e à
xuong_rong: ngay lúc này ss muốn đến với e nhưng k được
xuong_rong: ss muốn nghe giọng nói của e nhưng k được
xuong_rong: fải làm sao e mới ra được khỏi nhà
ngaykhongcodon: làm theo lời ba mẹ
ngaykhongcodon: lấy chồng
ngaykhongcodon: và hok gặp ss nữa, e phải quay về cuộc sống của
một cô gái như ba mẹ mong muốn
xuong_rong: e có làm được thế k
ngaykhongcodon: e chỉ có 2 lựa chọn
ngaykhongcodon: 1 là nghe theo ba mẹ
ngaykhongcodon: 2 là chết
xuong_rong: còn ss thì sao
ngaykhongcodon: e xin lỗi
ngaykhongcodon: ss có nhìn thấy con đường nào khác của e?
xuong_rong: ss có thể xa e nếu e hp
ngaykhongcodon: e sắp hok biết mình ra sao
ngaykhongcodon: có đủ sáng suốt và mạnh mẽ để sống hết đêm nay
ngaykhongcodon: nếu cứ ở trong 4 bức tường như thế này đấu tranh
với sức ép của gia đình, mâu thuẫn của bản thân em.
..
..
xuong_rong: e fải sống
xuong_rong: Buzz

-* Hạnh phúc là sống thật*-

xuong_rong: e đâu rồi

xuong_rong: Buzz

Cửa sổ chat hiện lên dòng chữ in nghiêng "Tin nhắn sau cùng nhận ngày 12/6 lúc 12:00 AM"

Dale đã out khỏi yahoo, một nỗi lo lắng ập đến. Xương Rồng đoán mẹ Dale đã phát hiện và cô ấy buộc phải out. Liệu Dale có đủ bình tĩnh không? Liệu Dale có được ngủ yên đêm nay không? Liệu Dale có làm những điều dại dột không? Hàng loạt câu hỏi như vậy cứ nhảy múa trong đầu khiến cô như quay cuồng. Cô bấm số của Dale, "tút...tút...tút..." những hồi tút dài không có tín hiệu trả lời...

Rời khỏi quán khi không còn một ai, lê bước chân nặng trĩu, Xương Rồng chưa bao giờ thấy con đường trước mắt mình mờ mịt đến thế, mờ mịt vì đêm đen hay mờ mịt vì từ nay cô không biết có thể giữ Dale bên mình được hay không?

Cô vẫn chưa nói được với Dale điều cô muốn nói. Cô vẫn chưa

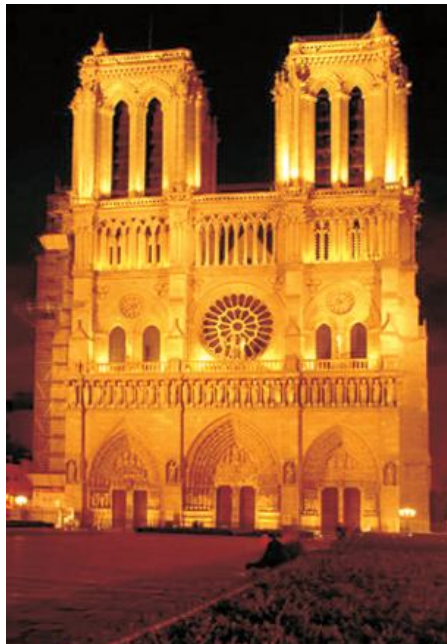
có đủ can đảm để khuyên Dale chấp nhận yêu một người đàn ông khác... Xương Rồng không muốn Dale phải chịu đựng áp lực thêm một ngày nào nữa, Xương Rồng sẽ giới thiệu cho Dale một người đàn ông, một người mà cô biết là sẽ rất tốt. Anh từng là người yêu cũ của cô, trước khi cô công khai con người thật của mình. Nếu Dale yêu và lấy anh, Xương Rồng mới có thể yên tâm. Nhưng cũng mới chỉ nghĩ tới đó thôi, tim cô đã như có ai bóp nghẹt khiến cô không thể thở được. Liệu Dale có sẵn sàng đồng ý không? Và nếu Dale đồng ý thì cô sẽ thế nào? Liệu cô có thể

-* Hạnh phúc là sống thật*-

như loài hoa xương rồng, sống trên sa mạc mà không cần đến nước? Hoang mang... mâu thuẫn... cô đang như ngụp lặn, vùng vẫy ở giữa một thế giới mà xung quanh đều là những thứ có thể làm cô chảy máu. Xương Rồng bỗng run lên, cô say cà phê? Hay say trong chính vòng xoáy cay nghiệt của cuộc đời? Loạng choạng... như muốn sụp đổ... bất giác cô bừng tỉnh sau một hồi chuông dài ngân nga từ đâu đó, thật êm đềm mà như xé toang sự tĩnh mịch của đêm. Thì ra cô đang chạy xe tới gần quảng trường nhà thờ Đức Bà. Xương Rồng nhớ ra đêm nay là 23, ngày mai là Giáng sinh, ngày mà một năm trước, cô và Dale đã hạnh phúc bên nhau đứng cầu nguyện trước Chúa. Khi đó mới thật thanh thản và yên bình làm sao. Xương Rồng bừng tỉnh, cô lại có niềm tin, cô muốn tin rằng Chúa sẽ hiểu khát khao về một tình yêu của cô và Dale là chính đáng. Chúa chỉ tạo ra thế giới có đàn ông và đàn bà, nhưng Người đâu có quy định chỉ có đàn ông và đàn bà mới được yêu nhau. Cô đỗ xe xuống trước cổng nhà thờ, đứng cầu nguyện trước tượng đài Đức Mẹ, Xương Rồng không muốn nghĩ tới những đau đớn nữa. Cô cầu nguyện cho mình, cầu nguyện cho Dale có đủ nghị lực để vượt qua, và hơn hết là sớm mai khi bình minh lên cô vẫn biết là Dale được bình an...

Thanh Hòa

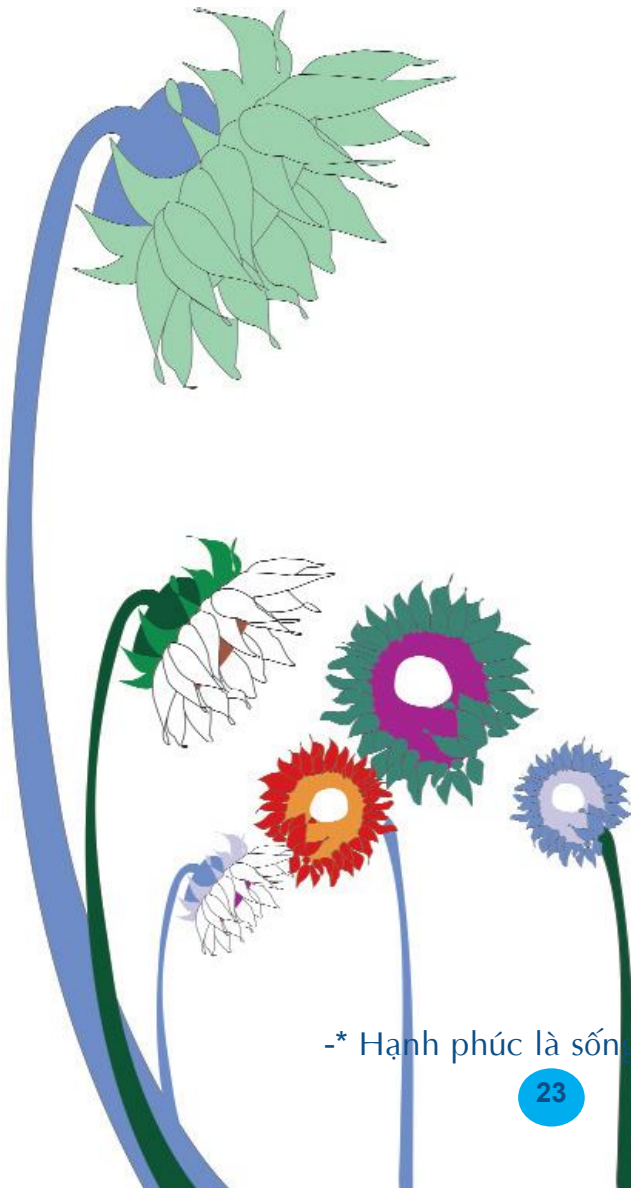
Một câu chuyện có thật của một khách hàng được tư vấn tại Trung tâm Tư vấn Linh Tâm

-* Hạnh phúc là sống thật*-

Cùng suy ngẫm

1. Theo bạn lý do nào khiến Dale muốn tự tử?
2. Nếu Dale đi lấy chồng theo sự ép buộc của cha mẹ cô ấy sẽ có một cuộc hôn nhân như thế nào?
3. Con đường tìm tới hạnh phúc của những cô gái như Xương Rồng và Dale gặp những trở ngại gì? Tại sao?

- * Hạnh phúc là sống thật* -

- ✦ *Nếu bố mẹ áp đặt hôn nhân, ngăn cản những cô gái đồng tính đến với nhau là một việc làm gây bất hạnh cho chính con cái họ, vì những cô gái này không thể thay đổi suy nghĩ của họ về xu hướng tình dục. Người ta không tự lựa chọn được xu hướng tình dục cho mình.*
- ✦ *Khi cha mẹ hay những người thân gây áp lực cho con em mình, buộc họ phải chuyển đổi xu hướng tình dục, đến một mức nào đó quá sức chịu đựng có thể dẫn đến ý định tự tử ở những cô gái đồng tính nữ.*
- ✦ *Những cô gái đồng tính cũng là những người có khát khao được yêu, có nghị lực để sống và đấu tranh với những định kiến, và theo đuổi hạnh phúc chính đáng của bản thân.*

CHUYỆN KỂ CỦA MỘT TÌNH NGUYỆN VIÊN

Chiếc xe chở đoàn tình nguyện viên dừng trước khoảng sân rộng của một dãy nhà cấp bốn, trung tâm nuôi dưỡng các em nhỏ cơ nhỡ tại một tỉnh heo hút. Đoàn chúng tôi hơn 20 người và đây là điểm dừng đầu tiên. Khi vừa xuống xe, tôi đã thấy dáng một phụ nữ bé nhỏ, ăn mặc giản dị đang hí húi mang những chiếc chăn lớn ra phơi. Thấy đoàn chúng tôi đến, chị dừng tay đòn dãi chạy ra chào:

- Chào các anh các chị. Mời các anh các chị vào nhà. Hôm nay trời nóng, chắc mọi người vất vả lắm.

- Vâng, chào chị. - Chúng tôi thay nhau gật đầu đáp lại chị

- Em tên là Bình, cán bộ của trung tâm. Ở đây chúng em chỉ có em và chị Hạ trông coi nên neo người. Chị Hạ hôm nay mang ít đồ của các em nhỏ làm thủ công xuống chợ bán nên chỉ còn em. Được báo là đoàn tình nguyện của các anh chị tới hôm nay, nhưng cũng chỉ có mình em tiếp đón, các anh chị thông cảm. Các

-* Hạnh phúc là sống thật*-

anh chị ở lại ăn cơm cùng trung tâm và các em nhỏ nhé.

- Ôi không sao đâu chị. Cảm ơn chị, nhưng đoàn còn phải đưa anh em đi tiếp tới những địa bàn khác kéo tới về lại muộn. Chị chỉ lo xuất cơm cho hai bạn Tâm và Hoa, được cử ở lại làm tình nguyện ở trung tâm mình thôi. Khi nào các bạn này kết thúc đợt tình nguyện, chúng tôi sẽ tới thăm và ở lại dùng cơm với trung tâm - Anh Tuấn trưởng đoàn thay mặt mọi người nói chuyện với chị Bình.

Đoàn tình nguyện chỉ nán lại kịp cho anh chị em rửa mặt, uống nước rồi lại lên đường. Tôi và Hoa chào các anh chị trong đoàn rồi theo chị đến chỗ cất tư trang. Vừa đi chị vừa vui vẻ hỏi chuyện chúng tôi:

- Tâm và Hoa đã đi xa nhà như thế này bao giờ chưa?
- Dạ, bọn em là sinh viên xa nhà mà chị. - Hoa nhanh nhẩu trả lời.
- Ủ, nhưng xa nhà đi học sẽ khác với xa nhà đi tình nguyện đấy. Ở đây chắc các em sẽ vất vả hơn nhiều.
- Không sao đâu chị, bọn em cũng muốn có cơ hội rèn luyện
- Tôi đáp lại chị.
- Sinh viên các em năng động thật, chứ không như các chị ở đây.
- Em thì lại phục các chị. Suốt ngày quần quanh bên bọn trẻ, mà quên cả bản thân mình - Hoa tỏ rõ vẻ thán phục chị Bình -
- À, mà chị này, chúng em sẽ làm những việc gì chị nhỉ?

- * Hạnh phúc là sống thật* -

- Việc chính của các em là dạy bọn trẻ học thôi. Còn những việc khác của trung tâm thì lúc nào rảnh các em đỡ được chị thì đỡ, không thì cũng không sao.

- Vâng ạ. - Tôi và Hoa đồng thanh đáp.

Chẳng mấy chốc, chị đã đưa chúng tôi tới một căn phòng, tuy lớn nhưng mọi thứ đều đơn sơ, 2 chiếc giường được kê song song còn ở giữa là một chiếc tủ đứng rộng. Chị bảo chúng tôi bỏ đồ vào đó, rồi cứ nghỉ ngơi, chị tranh thủ đi nấu cơm trưa. Chị vừa đi khỏi, cái Hoa lại nói với tôi:

- Chị Bình giỏi thật! Một mình trông coi cả trung tâm này, vừa nấu cơm vừa dạy học cho lũ trẻ.

- Mà cứ ở đây với chị ấy vài tháng là có thể giỏi như chị ấy ngay - Tôi vừa nói vừa cười - Thôi nghỉ ngơi chút rồi còn ra phụ chị ấy nấu cơm.

Ăn cơm xong, chị phân công Hoa đưa bọn trẻ về phòng và kể chuyện cho chúng nghe, còn tôi phụ chị dọn dẹp.

- Lâu lắm rồi mới có tình nguyện viên đến đây đây! Chị rất vui - Chị vui vẻ cười, vừa tranh thủ lau mấy vết thức ăn còn dính trên bàn.

- Vâng ạ. Được gặp những em nhỏ ở đây em cũng rất vui.

- Chắc đây là lần đầu tiên em đi tình nguyện nhỉ?

- Dạ, em là sinh viên năm thứ nhất, nên đây mới là lần đầu. Lính mới tò te nên chắc em phải nhờ chị giúp đỡ nhiều.

- Có tấm lòng là tốt lắm rồi, các em ở đây tội lắm, thiếu thốn tình cảm nên cứ có người về làm tình nguyện là chúng quăn lắm.

Đêm đầu tiên ngủ ở một thành phố lạ khiến tôi khó lòng chợp mắt. Nghe tiếng trở mình, chị Bình chạy sang phía giường tôi, chị khẽ khàng hỏi:

- Em không ngủ được à?

- Vâng, có lẽ do lạ nhà chị ạ. Có phải vì em trở mình nhiều làm chị cũng không ngủ được không ạ?

- Không đâu, chị bao giờ cũng ngủ muện nhất trung tâm này. Chị chờ đi tuần một vòng nữa xem bọn trẻ đã ngủ yên chưa rồi chị mới về ngủ.

- * Hạnh phúc là sống thật* -

- Vâng ạ. Chị có cần em đi cùng chị không?

- Hôm nay em đi đường cũng mệt rồi, cứ cố gắng ngủ đi, từ mai chị sẽ rủ em đi cùng.

Nói rồi chị với tay khép kín cánh cửa sổ để gió khỏi lùa vào. Chị nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng, đi thăm các em ngủ lần cuối. Tôi nhắm mắt cố võ về giấc ngủ...

Hằng ngày chúng tôi dậy rất sớm. Hoa và tôi có nhiệm vụ cùng các em lớn dọn dẹp vệ sinh khu nhà, hướng dẫn các em bé làm vệ sinh cá nhân. Chị và các em gái lớn đi chợ nấu ăn. Chị Hạ là người dạy các em các nghề thủ công và giúp các em mang đồ ra chợ bán. Vì là người địa phương, lại có nhà ở gần trung tâm nên chị Hạ ít khi ngủ lại. Chỉ trừ trường hợp đặc biệt như ở lại chống bão hoặc khi các em tham gia các chương trình biểu diễn văn nghệ của huyện. Chị Bình là người chị cả và trông coi chính ở ngôi nhà này. Ngoài những việc trên thì nhiệm vụ chính của chúng tôi là dạy các em học. Tôi và Hoa thay nhau dạy các buổi 2,4,6 và 3,5,7. Buổi tối chị Bình lại dạy các em hát và tập văn nghệ. Các em yêu mến gọi chị với cái tên "chị Gấu Bông". Đêm nào chị cũng đi một vòng vén chăn cho từng em nhỏ rồi mới đi ngủ. Chứng kiến sự lo lắng của chị khi có em nào đó bị ốm, cả Hoa và tôi đều cảm nhận được lòng nhân ái và sự hy sinh chị dành cho cộng đồng. Ban đầu khi mới tới, lần đầu tiên đi tình nguyện, phải làm việc luôn tay, tôi chưa quen nên đã đổ bệnh. Chị là người chăm sóc tôi tận tình hơn cả. Tôi sốt cao, chị ngồi canh cả đêm để chườm lạnh cho tôi, bón cho tôi từng thìa cháo. Tôi ngày một yêu quý chị hơn. Một hôm đang làm việc Hoa kéo tôi ra nói nhỏ:

- Này, tao thấy chị Bình cứ sao ấy.

- Sao là sao? Tao không hiểu.

- Tao thấy chị ấy rất hay liếc nhìn mày bằng ánh mắt đăm đăm đuổi như nhìn người yêu ấy. Hay là chị ấy yêu mày nhở?

- Mày điên à - Tôi hét toáng lên. Cái Hoa vội vàng lấy tay bịt miệng tôi lại.

- Mày định hét cho cả dãy nhà này biết à.

- Thế mà mày cũng tượng tưởng ra được.

- * Hạnh phúc là sống thật* -

- Tao bắt gặp nhiều lần như vậy rồi, mà mỗi khi chị ấy quay ra, thấy tao thì lại tỏ ra bối rối.

- Tao không tin. Mà chỉ nói linh tinh.

- Ừ, không tin thì thôi. Có thể tao sai. Quên chuyện này đi.

Quả thật tôi không tin những gì Hoa nói, nên tôi không mấy để ý xem có phải chị nhìn tôi như vậy hay không. Tôi cũng nhanh chóng quên câu chuyện đó nên vẫn hồn nhiên đón nhận tình cảm của chị. Một tối, sau khi lũ trẻ đã ngủ, tôi thấy chị vẫn ngồi ngoài sân. Trăng chênh chếch chiếu thứ ánh sáng bàng bạc xuống sợi tóc đen buông xõa của chị. Lúc này, trông chị thật dịu dàng. Tôi nhẹ nhàng tới bên chị hỏi chuyện:

- Chị Gấu Bông! Chị đang nhớ người yêu à?

- Chị có người yêu đâu.

- Chắc chị kén quá, chứ em thấy ai lấy được chị thì sẽ hạnh phúc đấy.

- Em nói thật chứ?

- Vâng - Tôi cao giọng như thể khẳng định chắc chắn với chị điều đó.

- Thế em có yêu và lấy chị không? - Nhận được câu hỏi bất ngờ, cộng với vẻ mặt không có vẻ gì là đùa của chị, tôi chợt dạ nhớ tới những gì Hoa nói, hơi bối rối nhưng tôi cố làm ra vẻ bình thường.

- Em không hiểu, chị đang đùa em phải không? - Nhận ra thái độ của tôi, chị lúng túng.

- À, ừ... ý chị là nếu em là con trai thì em có yêu và muốn lấy chị không?

- Thế mà chị không nói rõ. - Tôi cười xòa. - Thôi chị em mình đi ngủ đi, rồi có ngày hoàng tử trong giấc mơ của chị sẽ đến.

-* Hạnh phúc là sống thật*-

Lại tới ngày chị Hạ mang đồ thủ công của bọn trẻ lên chợ trên phố bán. Lần này có chúng tôi phụ giúp nên bọn trẻ làm được rất nhiều. Hoa được cử đi cùng chị Hạ nên đêm đó chỉ có tôi và chị ở lại cùng bọn trẻ. Như thường lệ, tôi theo chị đi thăm từng em ngủ như thế nào, kéo chăn cẩn thận cho các em rồi mới về phòng mình. Hôm đó, chị bảo tôi qua giường chị ngủ cùng cho vui. Tôi đồng ý. Một ngày làm việc vất vả nên tôi mệt lả người. Tôi thiếp đi lúc nào không hay. Trong giấc mơ, tôi thấy bạn trai tôi đang mỉm cười và nắm tay tôi. Rồi anh ôm tôi và nói những lời yêu thương. Tôi mỉm cười ôm anh vào lòng, anh đặt môi mình lên môi tôi. Nhưng như có một cái gì đó, tôi bừng tỉnh... Và... tôi thất thanh hét lên khi thấy mình đang nằm gọn trong vòng tay của chị! Và tay tôi kìa, nó đang ôm ghì lấy chị! Môi tôi kề môi chị... Tôi đẩy chị ra và lao ra ngoài hốt hoảng trong con mắt tò mò của các em. Chị gọi đuổi theo tôi. Còn tôi thì vừa chạy vừa hét to để chị nghe thấy:

- Chị đừng đuổi theo tôi, tôi xin chị, chị tha cho tôi. Chị bị mất trí rồi. Tại sao chị lại làm cái trò đồi bại đó với tôi.

- Tâm! Chị xin em. Em tha lỗi cho chị, lúc đó chị không kiểm soát được bản thân. Nhưng chị yêu em. Chị rất yêu em - Chị vừa nói vừa khóc...

- Tại sao chị có thể nói ra những lời đó. Chị làm tôi phát ghê,

- * Hạnh phúc là sống thật* -

tôi nổi hết gai ốc lên rồi. Chị làm ơn tránh xa tôi ra được không?
- Tôi vừa nói vừa như gào lên để mọi người hoặc ít nhất là các em nhỏ nghe thấy. Lúc đó tôi chỉ mong có ai đó ở đấy để cứu mình. Tôi sợ chị ta sẽ lao vào tôi, tôi rất sợ!

Biết không thể tiến lại gần tôi được. Chị đành gạt nước mắt quay về. Vừa nói xong thì người tôi run lấy bầy. Ước gì mình có thể bốc hơi khỏi nơi này, nghĩ thế tôi vội vã chạy về. Chị đang ngồi úp mặt vào tay, tôi không nói không rằng, len lén thu xếp hành lý. Ngay ngày mai, tôi phải rời khỏi nơi này. Khi ra đi, tôi để lại cho chị một ánh mắt long lên giận dữ và ghê tởm. Một cái nhìn mà nếu tôi là nạn nhân của cái nhìn đó chắc tôi sẽ hóa dại hoặc có thể tự thấy mình là một kẻ dê hèn nhất.

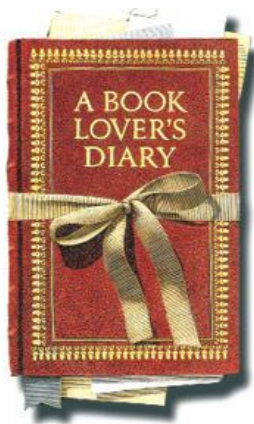

Tôi đã bỏ chạy như một người gặp phải ác quỷ, một kẻ điên loạn. Về đến nhà, tôi tắt ngay điện thoại vì sợ bị chị gọi. Tôi lo lắng ám ảnh về chuyện xảy ra đêm đó. Tôi không muốn nghĩ tới nhưng hình ảnh về chị luôn hiển hiện. Tôi đã nhớ tới chị như nhớ tới một kẻ thật đáng sợ nhưng cũng ngay khi ấy hình ảnh chị bé nhỏ tận tụy với các em lại hiện ra. Tôi chợt ý thức lại những gì mình vừa làm với chị. Liệu tôi có quá đáng với chị không? Nếu quay lại cái đêm đó, liệu tôi có phản ứng như thế? Và tôi lên mạng tìm hiểu thông tin về người đồng tính. Vào những trang nước ngoài, tôi đọc được những kiến thức khoa học về nó. Thì ra

-* Hạnh phúc là sống thật*-

không như những gì tôi nghĩ. Đồng tính không phải là "bệnh hoạn" như tôi nghĩ. Tôi đọc được cả những tâm sự của những người thuộc thế giới của chị. Tôi hiểu được và quan trọng là tôi đã tìm được câu trả lời cho mình. Tôi đã không còn trăn trở với cái hình ảnh đối lập mà trước đây tôi luôn không sao hiểu nổi. Tôi vẫn nghĩ là một người tốt như chị tại sao lại rơi vào hoàn cảnh đó? Tại sao một người tôi yêu quý lại là một người đồng tính? Chị đã là một người tận tụy với tất cả mọi người sao lại còn là một người đồng tính? Đến bây giờ tôi mới hiểu đó là những câu hỏi ngu ngốc. Tôi đọc được những tâm sự của những người thuộc thế giới của chị. Tôi hiểu hơn rất nhiều đó là người đồng tính cũng là những người biết yêu thương. Người đồng tính cũng là những người đáng được yêu thương. Người đồng tính cũng là những người dám cống hiến, dám hy sinh hết lòng vì người khác. Nhưng người đồng tính lại không được thừa nhận tất cả những điều đó. Thậm chí tất cả những gì tốt đẹp của họ có thể biến mất chỉ vì xu hướng tình dục theo thiểu số của họ. Điều này thì quá đúng vì khi tôi nghĩ chị là người đồng tính, thì cái định kiến, sự cực đoan trong tôi đã xóa đi tất cả những hình ảnh tốt đẹp về chị. Lúc đó trong tôi chỉ còn sự khiếp sợ. Sự bông bột của tuổi trẻ, sự thiếu hiểu biết đã dẫn đến những phản ứng không thể tha thứ được của tôi. Sau này, khi đã bình tĩnh lại và hiểu ra mọi chuyện thì đã quá muộn. Tôi hiểu và thương chị hơn bao giờ hết... và càng thấy mình có tội với chị biết bao...

Một tháng sau, tôi nhận được một bức thư kèm theo một cuốn sổ nhỏ. Chị đã viết thư xin lỗi tôi và lá thư đã nhàu lấm, chữ cũng nhòe lấm. Có lẽ chị đã khóc rất nhiều và suy nghĩ rất nhiều rồi mới quyết định gửi cho tôi kèm cuốn nhật ký nhỏ này. Cuốn nhật ký với biết bao tình cảm yêu thương chị dành cho tôi, với biết bao lần vật trong chị khi tình cảm ấy là đơn phương không dám thể hiện, khi chị sợ tôi sẽ thay đổi nếu tôi biết con người thật phía kia của chị, nếu tôi biết được chị yêu tôi biết nhường nào... Tôi mở máy gọi cho chị, nhưng chị đã không còn dùng số đó nữa. Tôi xin phép quay lại trung tâm đó và họ nói rằng chị đã chuyển đi chỗ khác không để lại thông tin liên lạc nào...

Đã ba năm trôi qua, tôi luôn đau đáu trong lòng một mong muốn tìm gặp lại chị... Không ai biết chị ở đâu, làm gì... Thi thoảng tôi có nhận được một email chúc ngày mới kèm những bông hồng từ một người lạ. Tôi viết thư trả lời, cảm ơn và hỏi về người đó nhưng không bao giờ nhận được phản hồi nào. Có thể đó là chị...

Sau này tôi cũng được vài người con trai theo đuổi, khi từ chối tình cảm của họ tôi đã rất biết cách để cho họ không phải buồn vì mình. Tôi nhớ tới chị, thực ra chị dành tình cảm cho tôi cũng giống như những người con trai kia, không được tôi đáp lại, nhưng tệ hơn chị còn phải nhận từ tôi một thái độ khiến chị bị tổn thương. Sao lúc đó tôi không hiểu chị cũng như những người khác, có quyền yêu bất kỳ ai chị muốn, còn tôi cũng có quyền từ chối tình cảm của chị nhưng không phải theo cái cách mà tôi đã từng làm.

Ba năm hay nhiều năm về sau này nữa, tôi sẽ mãi day dứt khi nhớ lại những tổn thương đã gây cho chị. Suốt đời này tôi nợ chị một ánh mắt, một lời xin lỗi, và hơn tất cả tôi còn nợ chị một thái độ...

Thanh Hòa

Câu chuyện được viết dựa trên lời kể của cô bạn tình nguyện viên mong xoa dịu những day dứt trong lòng

Cùng suy ngẫm

- 1. Theo bạn, chị Gấu Bông có phải là người đáng ghê sợ như lời cô tình nguyện viên cảm nhận lúc đầu không?**
- 2. Điều gì có thể xảy ra cho chị Gấu Bông khi cô tình nguyện viên trẻ bỏ đi?**
- 3. Nếu bình tĩnh hơn, cô tình nguyện viên nên phản ứng như thế nào?**

-* Hạnh phúc là sống thật*-

**** Người đồng tính là người bình thường như bao người khác. Họ chỉ khác bạn ở xu hướng tình dục.***

**** Một người đồng tính nữ có thể là một người hết lòng vì mọi người, đầy lòng hy sinh, cống hiến vì cộng đồng.***

**** Sự kỳ thị của người dị tính đối với người đồng tính có thể gây ra những hậu quả nặng nề: người đồng tính sẽ có mặc cảm mình là người có tội, bị sỉ nhục, có thể trở thành nạn nhân của bạo lực và tình dục, gây ra những tổn thương về thể chất và tinh thần. Sự kỳ thị gây ra nhiều hậu quả mà nghiêm trọng nhất là dẫn đến ý định tự tử ở người đồng tính nữ.***

**** Việc được một người đồng tính nữ yêu không có gì là khủng khiếp, điều đó cũng giống như được một người con trai yêu. Bạn có thể chấp nhận hoặc từ chối. Lưu ý là làm sao cách từ chối của bạn không làm họ bị tổn thương.***

GIẤC MƠ SOIRÉE TRẮNG

Ngày ...tháng...năm....

Gửi mẹ thân yêu!

Mẹ ơi ! hôm nay con đi đám cưới bạn. Chiếc váy trắng thướt tha với khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc khiến bạn con trở nên xinh đẹp khác thường. Con là người chứng kiến cuộc tình của bạn từ khi bạn bắt đầu yêu cho đến tận hôm nay khi tình yêu của bạn đã đơm hoa kết trái. Mẹ biết không? Tình yêu của người dị giới cũng thật lắm éo le, trắc trở. Có lúc tưởng như bạn phải từ bỏ tình yêu của mình, vì không được gia đình chấp nhận. Có bao sóng gió nhưng bạn đã vượt qua, thuyền tình của bạn đã cập bến yên bình rồi.

Sau mẹ và người ấy, thì bạn là người con yêu thương hơn cả, con hạnh phúc khi thấy bạn là một cô dâu hạnh phúc. Nhưng sao

-* Hạnh phúc là sống thật*-

nước mắt con lại rơi khi thấy bạn hạnh phúc mẹ nhỉ? Nước mắt con trào ra vì xúc động, mừng vui cho bạn nhưng trong sâu thẳm con biết con đang khóc cho cả bản thân mình. Biết ngày nào con cũng được khoác lên mình chiếc váy cô dâu trong trắng trinh nguyên kia? Biết ngày nào con cũng được rạng ngời bên anh ấy với bao sự chúc phúc từ bà con cô bác họ hàng đôi bên mẹ nhỉ?

Ngày bạn chuẩn bị kết hôn, bạn mừng vui chia sẻ với con mọi điều. Bạn vừa háo hức, vừa lo lắng hồi hộp khi chuẩn bị hành trang cho mình trong vai trò một người vợ mới, một nàng dâu mới trong gia đình. Ôi sao mà khi đó con cũng muốn lắm cái cảm giác được lo lắng như bạn...

Mẹ à, mẹ có nhớ lần mẹ hỏi con: "Khi nào mẹ được tiễn con lên xe hoa như con gái nhà người ta?" Con biết khi hỏi vậy mẹ rất buồn, nhưng không biết mẹ có hiểu là trong con cũng giằng xé lắm khi nghe câu hỏi của mẹ? Có cô gái nào sinh ra mà không mong được khoác lên mình chiếc váy cưới, được xe hoa tới rước về nhà người khác làm dâu? Ngày quan trọng đó sẽ đánh dấu một cuộc sống mới, sẽ không còn những buổi vui chơi tự do nhưng đổi lại là một mái nhà hạnh phúc với những người thân yêu mới. Một sự đánh đổi rất xứng đáng phải không mẹ?

Có cô gái nào mà không mong được mẹ dặn dò, chỉ bảo lễ nghĩa trước khi thành dâu nhà người? Điều đó có nghĩa là con phải đánh đổi những ngày sống êm đềm bên mẹ để đón nhận một gia đình hoàn toàn khác, nhưng con sẽ có thêm một người mẹ mới, và có thêm một người nữa ngoài mẹ yêu thương con. Con không còn thấy đó là sự đánh đổi nữa, mà là có thêm rất nhiều, rất nhiều thương yêu phải không mẹ?

-* Hạnh phúc là sống thật*-

Con biết mẹ rất mong được trông thấy con khoác lên mình chiếc soiree trắng của cô dâu. Nhưng con hiểu đâu phải tình yêu nào cũng dễ dàng đơm hoa kết trái. Con mong mẹ hiểu, tuy chưa được là cô dâu nhưng con gái mẹ cũng đang được sống trong những ngày tháng yêu thương trọn vẹn vì có người ấy ở bên. Tuy không có soiree trắng nhưng, tự trong lòng, con đã nguyện gắn bó, yêu thương có trách nhiệm với người ấy, với tình yêu của chúng con. Và con biết người ấy cũng như vậy, với chúng con có lẽ như thế là đủ mẹ à.

Đôi lúc con đã nghĩ đâu cần tới soiree trắng, cho tới hôm nay khi trong đám cưới của một người bạn thân con mới hiểu thế nào là hạnh phúc trọn vẹn. Thì ra con vẫn mơ tới giấc mơ con được xính xính trong chiếc soiree trắng bên người ấy. Trong đám cưới của chúng con có cha mẹ đôi bên, có họ hàng thân thuộc. Ai cũng vui mừng, ai cũng chúc phúc cho 2 cô gái sẽ yêu thương nhau trọn đời. Sẽ không còn ai phản đối, sẽ không còn những lời gièm pha. Không một ai cho rằng tình yêu của chúng con, tình yêu giữa 2 cô gái, là tình yêu bất thường nữa. Trong đám cưới đó ai cũng thấy rằng tình yêu của những người đồng tính cũng không khác với người dị tính. Đó cũng là một tình yêu được ươm từ những đắng cay nhất, xót xa nhất, từ việc trao đi những gì cao cả nhất, cũng đầy thiêng liêng và xứng đáng được trân trọng. Rồi mẹ của người ấy và cả mẹ nữa sẽ thấy rằng con của các mẹ đang được hạnh phúc, đang được tất cả họ hàng đến góp vui. Các mẹ sẽ không còn lo âu nữa, sẽ không còn phải sợ ai đó nói những điều không hay về chúng con. Soiree trắng còn để cho chúng con biết rằng từ nay chúng con đã thực sự thuộc về nhau... Soiree trắng để mỗi sớm thức giấc con không còn lo sợ người ấy và cả con nữa một ngày nào đó sẽ trở thành cô dâu của một người con trai khác...

Soiree trắng cùng một đám cưới trong mơ như vậy, con mong lắm, biết đến khi nào mẹ mới được nhìn thấy con gái mẹ thướt tha hạnh phúc trong chiếc soiree trắng mẹ nhỉ?

Thanh Hòa

(Dựa theo câu chuyện trên diễn đàn bạn gái (<http://bangaivn.net/>))

Cùng suy ngẫm:

- 1. Cô gái thể hiện khát khao gì trong bức thư gửi cho mẹ?**
- 2. Theo bạn, khi nào giấc mơ của cô gái trong thư mới trở thành hiện thực?**

-* Hạnh phúc là sống thật*-

- Người đồng tính cũng giống như bao cô gái khác, đều có khát khao được một lần khoác lên mình chiếc váy cưới, lên xe hoa về chung sống với người mình yêu.
- Người đồng tính cũng khát khao một lễ thành hôn có đầy đủ mẹ cha, họ hàng, và những người thân thuộc tham dự với những lời chúc chân thành cho một cuộc sống lứa đôi hạnh phúc.
- Mỗi người đều có quyền tình dục: quyền được chọn lựa người mình yêu, và được yêu. Quyền này cũng giống như các quyền cơ bản khác của con người, mang tính xuyên biên giới, xuyên quốc gia, xuyên văn hoá. Quyền tình dục được áp dụng đối với tất cả mọi người, mọi tầng lớp xã hội, từ người dị giới cho tới người đồng giới.

-* Hạnh phúc là sống thật*-

CON RỄ TRÁI MẸ NHÉ

9 tháng 10 ngày cưu mang con...Mẹ mong con gái của mẹ sẽ thật khỏe mạnh và đáng yêu. Suốt 18 năm nuôi con ăn học với biết bao vất vả vì cái tính bướng bỉnh và nghịch ngợm của con, mẹ kỳ vọng con sẽ là một đứa con gái giỏi giang và thành đạt. Rồi con sẽ trưởng thành, con sẽ lập gia đình, con sẽ mang về cho mẹ một người con rể và những đứa cháu đáng yêu...

Thuở nhỏ, mỗi ngày con tập viết, mẹ bắt con ngồi lưng phải thẳng, tay phải cầm bút theo đúng quy tắc, thậm chí mỗi khi nghịch ngợm, con lại lén giấu mẹ thử viết bằng tay trái. Con cứ muốn làm như thế để giữ một chút gì đó phá cách tiềm ẩn trong con, và con đã giấu mẹ làm như thế rất lâu...

Đi ngoài đường, đến ngã tư, mẹ luôn dặn con rẽ phải hoặc đi thẳng. Rẽ trái là điều tối kỵ, mẹ bảo rằng: "Người ta chỉ rẽ trái khi được phép". Còn nếu không, con phải theo số đông mà đi.

-* Hạnh phúc là sống thật*-

Nếu cố tình đi ngược, con sẽ gặp trở ngại với chính con.

Nhưng mẹ ơi! Càng lớn lên, con càng nhận thấy mình không rẽ phải và đi thẳng như mọi người mà con rẽ trái, rẽ trái mẹ à!

Con thích và yêu con gái, con là một người đồng tính. Hẳn mẹ sẽ vô cùng đau lòng khi biết con mình như thế. Có lẽ mẹ đã cảm nhận một điều gì đó, nhưng đôi khi trong mắt mẹ, con vẫn thấy như mẹ đang cầu mong những điều đó nó đừng xảy ra với con mẹ.

Mẹ ơi! Đồng tính thì có gì là sai trái đâu hả mẹ? Mọi người thích rẽ phải còn con thì thích rẽ trái. Không phải vì con ương bướng mà vì con là thế, vốn dĩ con là như thế mẹ ạ. Mà lối đi đó đâu có sai nếu như con rẽ trái có nhiều người cùng rẽ trái như con? Con đâu có đơn độc hả mẹ?

Vậy, con rẽ trái, mẹ nhé!

Để con được sống là chính mình. Để con một lần được đứng cảm nhìn vào mắt mẹ, được nói ra sự thật và mong muốn của con. Để con được công khai sống với chính con người thật của mình, dù con biết rằng rẽ trái sẽ có muôn vàn khó khăn, nhưng con sẽ hạnh phúc vì con đã tự chọn cho mình một lối đi phù hợp.

Đôi khi con ngớ ngẩn tự trách mình sinh ra sao lại như thế. Nhưng nếu trách mình thì có khác nào con trách mẹ, trách tạo hóa tạo nên con như vậy. Con phải tự hào về con mới đúng chứ! Con của mẹ không phải là một nhân vật xuất chúng, chỉ là bình thường thôi nhưng con vẫn là một đứa con bé bỏng của mẹ cơ mà. Thế thì có gì khác nhau đâu? Chỉ là một hướng đi của con thôi. Tại sao lại cho rằng nó sai???

Con luôn tự hỏi: Tại sao những gì thuộc về số đông thì nó luôn đúng, còn số ít thì nó luôn sai. Tại sao mọi người cứ dồn ép thế giới của chúng con giống như những loại người cần bỏ đi? Mẹ thấy đấy, những người như chúng con thì có làm gì tổn hại đến xã hội đâu? Con gái mẹ có phải là một tội phạm không?

Chí Phèo trong truyện "Làng Vũ Đại ngày ấy" của Nam Cao trước khi chết đã hét lên một câu rằng: "Ai cho tôi làm người lương thiện". Tiếng kêu của Chí là một tiếng kêu cùng cực. Mẹ có biết là bao nhiêu lần con muốn hét lên rằng: "Tại sao mọi người không thể chấp nhận tôi là người đồng tính?" Nếu đến mẹ

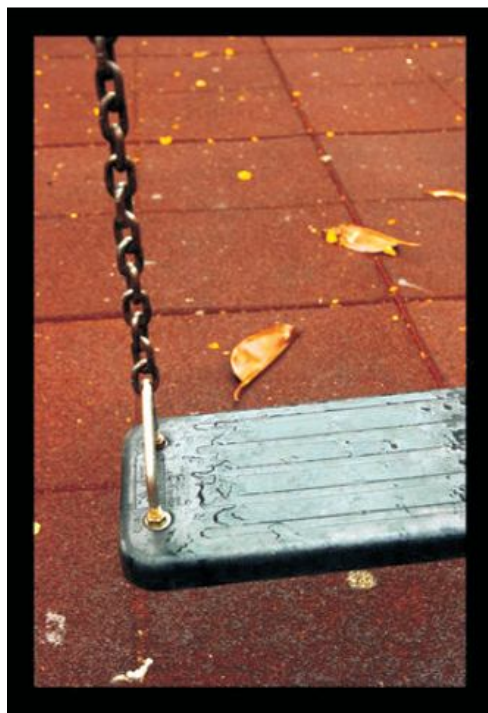
mà còn không thể chấp nhận được thì xã hội coi con như một thành phần cần tẩy nã là đúng lắm thôi! Thật là cay đắng!

Con nghĩ, đã đến lúc con không nên tự dằn vặt mình nữa. Nếu không dám đứng lên, con sẽ suốt đời đứng trong bóng tối mà tự vấn mình. Biết đâu được, mẹ sẽ hiểu tại sao con lại làm như thế. Con nghĩ mẹ hiểu con gái mình mà, có bao giờ con bốc đồng khi quyết định điều gì đâu. Con là một đứa con gái hiếu chiến và hiếu thắng, nhưng không phải vì thế mà con lại làm mọi việc một cách ngẫu hứng hay bất kỳ một lý do nào không chính đáng. Con không bỏ ngoài tai những lời mẹ dặn, con vẫn nhớ và vẫn luôn thực hiện những điều ấy. Nhưng có một thứ, chỉ có một thứ rất nhỏ thôi, là mẹ hãy để cho con được tự do với cuộc sống của mình, đúng sai con sẽ tự chịu. Con muốn được tung cánh trên bầu trời của mình, chứ nếu cứ thế này, suốt đời con sẽ không bao giờ bay được mẹ à. Hạnh phúc hay đau khổ cũng do mình con gánh lấy. Được không ạ? Mẹ và con, chúng ta đang cố gắng vì nhau để làm cho cuộc sống hạnh phúc hơn mà, phải không mẹ?

Vậy thì mẹ hãy cho con được rẽ trái, mẹ nhé!

Ánh Tuyết

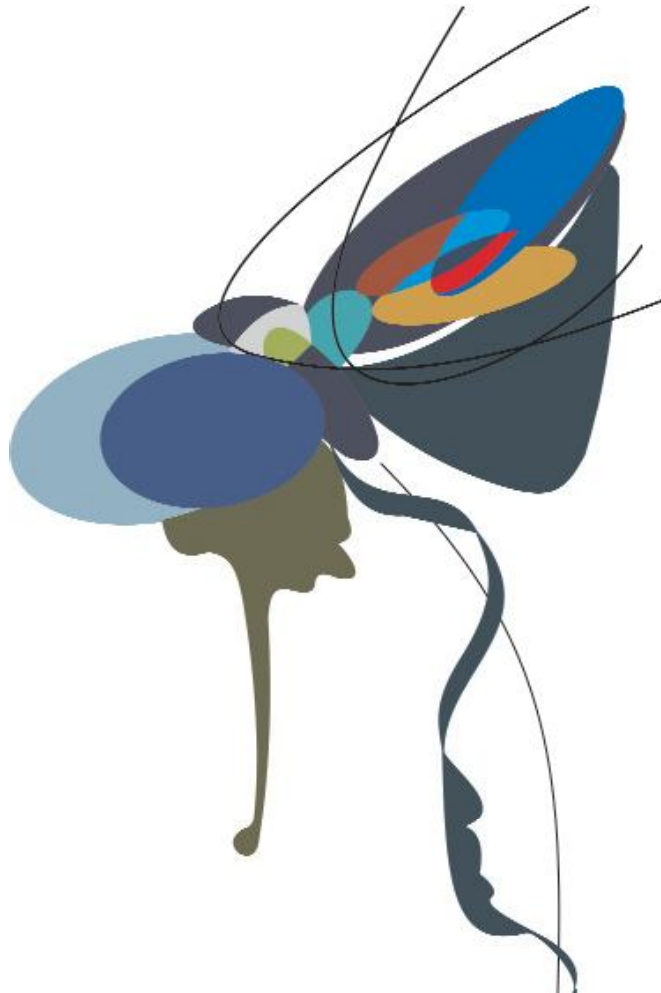
Được dựa theo một câu chuyện trên diễn đàn bạn gái (<http://bangaivn.net/>)

-* Hạnh phúc là sống thật*-

Cùng suy ngẫm:

1. Theo bạn tại sao cô gái lại muốn rẽ trái? Cô rẽ trái nhằm mục đích gì?
2. Trong bức thư bày tỏ cảm xúc của cô với mẹ, cô mong muốn gì ở mẹ?
3. Xu hướng lựa chọn con đường riêng của cô liệu có nhận được sự ủng hộ của mọi người không?

-* Hạnh phúc là sống thật*-

Những mong muốn của người đồng tính nữ đã chấp nhận bản dạng

- **Sống trong một thế giới không bị kỳ thị, xã hội có cái nhìn bao dung hơn, đúng đắn hơn về phía họ, không coi họ là bệnh hoạn, lệch lạc hay tâm thần...**
- **Muốn yêu, được yêu và được đáp lại tình cảm**
- **Cùng nhau nỗ lực, sống tích cực và xây dựng một thế giới lành mạnh, ở đó mọi người yêu thương, giúp đỡ nhau.**
- **Mong muốn không bị phân biệt đối xử để họ có thể tự do khẳng định bản thân mình trong mọi lĩnh vực của cuộc sống (được làm việc và cống hiến hết mình) như những người dị tính khác.**
- **Họ rất muốn hỏi người dị tính tại sao lại luôn nghĩ họ là sai trái, bệnh hoạn, bất thường.**
- **Có những người mong được thừa nhận là nữ và yêu 1 người nữ khác, không mong muốn mình phải chuyển đổi giới tính.**

LỰA CHỌN CUỐI CÙNG

Đau, lại thêm một lần đau nữa.

Leo không biết đó có phải là cái kết cho chuỗi ngày bi thảm của mình, hay nó sẽ còn tiếp diễn đến bao lâu nữa.

Leo lớn lên trong yên bình. Sự yên bình và tẻ ngắt đó khiến Leo chẳng biết mình là người như thế nào. Đôi khi thấy lạ lùng vì mình 17 tuổi rồi mà chưa rung động trước bất cứ một chàng trai nào hết. Ừ, chắc có lẽ Leo chưa gặp được đối tượng

Hai mươi tuổi, mang trong mình hành trang là khát khao đi tìm cuộc sống, vào Sài Gòn lập nghiệp, giữa chốn phồn hoa đô hội, Leo chọn cho mình một góc nhỏ, mở một tiệm may. Ngày càng có nhiều người biết đến tiệm may nhờ sự khéo léo và tận tâm của Leo. Những người phụ nữ vào tiệm may đồ của Leo bao giờ cũng nhận được một sự chăm sóc đặc biệt, chưa bao giờ Leo nhận được một sự phàn nàn nào từ phía khách hàng của mình. Đơn giản, vì Leo làm việc hết mình và luôn cố gắng vì họ và lý do vì sao Leo chăm sóc họ tận tâm đến thế thì chỉ có Leo biết.

Một ngày định mệnh, một cô gái vào tiệm may của Leo để đặt một ít đồ. Hai chị em ngồi trò chuyện lâu vì cô gái là một người thân thiện, dễ gần. Rồi Leo và em thân nhau lúc nào không biết. Cuối cùng, biết em cũng thuê nhà như Leo, Leo đề nghị em chuyển nhà đến ở cùng mình. Không ngờ, cô bé đồng ý ngay lập tức.

Những ngày tháng trôi qua êm ả và vui vẻ, chưa bao giờ Leo có một quãng đời nào đẹp đến thế. Sự quan tâm chăm sóc của cô bé làm Leo hạnh phúc hơn lúc nào. Tự dưng Leo cảm nhận

được trái tim mình rung động, một sự rung động mà Leo chưa từng có. Hình như... Leo yêu em!!!

Bao đêm trần trọc, Leo đã dẫn vật mình, cứ nghĩ đến cái cảm giác em sẽ thuộc về một ai đó là Leo lại phải bật dậy, phi ra ngoài để rửa mặt như muốn tan những ám ảnh trong đầu. Cứ thế, âm thầm và chịu đựng.

Một ngày, em ốm, Leo nghỉ việc để chăm sóc em. Leo lo lắng, nấu cháo cho em, cạo gió cho em. Tự dưng em bật dậy ôm lấy Leo, cả người em ướt đầm mồ hôi vì sốt.

- Chị! Em yêu chị!

- Ừ thì chị cũng yêu em mà.

- Không, đó không phải là tình yêu của một người em. EM YÊU CHỊ. Chị hiểu không, em yêu chị! Yêu vô cùng.

- Chị không biết nữa, tự dưng chị thấy hoang mang. Mọi thứ trở nên rối tung kể từ khi gặp em. Cảm xúc của chị vô cùng lộn xộn.

- Chị không cần phải nghĩ ngợi gì hết, chỉ cần đừng rời xa em, được không?

- Thì chị vẫn đang ở đây thôi, bên cạnh em đây. Như khi mình đang chạm vào nhau đây, em này!

Bàn tay thô ráp vì những mũi kim chỉ của Leo lần tìm bàn tay của em, đôi tay to và thô nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của em,

- * Hạnh phúc là sống thật* -

những vết chai tay chà lên má em, nhẹ nhàng và âu yếm. Leo muốn che chở cho em hết cuộc đời này.

Và cứ thế, Leo và em nằm bên cạnh nhau thì thầm bên nhau những lời yêu thương.

Cứ thế, Leo và em, hai nửa mảnh đời cùng dấu, hút vào nhau, vô tận.

Leo về quê, bố mẹ thấy con mình bắt đầu ổn định cuộc sống thì mừng rỡ và tính đến chuyện lập gia đình cho Leo. Leo thì lần lữa không muốn nhắc đến nhưng bố mẹ thì vô cùng gia trưởng và thường kiên quyết áp đặt con mình phải làm theo ý. Cực chẳng đã, Leo lấy lý do cần tìm hiểu và tránh về Sài Gòn tiếp tục làm việc với nỗi hoang mang tận cùng vì biết rằng trước sau gì Leo cũng không thể không đối đầu với nó.

Em biết điều đó và em an ủi Leo. Nhưng bố mẹ Leo thì ngày ngày gọi điện và mong Leo lập gia đình. Ông bà liên tục giới thiệu những anh chàng nào đó cho Leo để hai người làm quen.

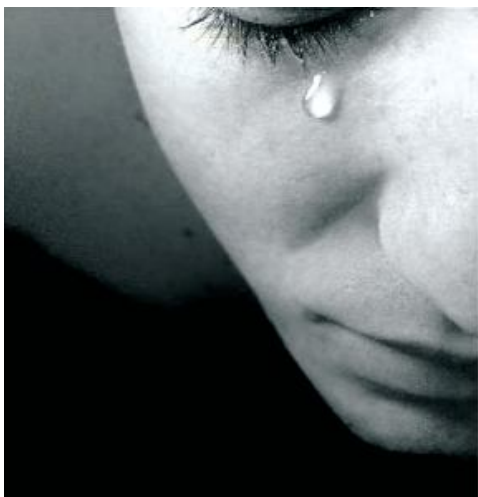
Em động viên Leo hãy vững tin, nhưng Leo thì sợ hãi. Leo không thể sống khác đi nếu như Leo muốn mình được sống trong cái cộng đồng bình thường đang diễn ra này. Cuối cùng thì chính Leo lại là người yếu đuối và dễ đầu hàng hơn em.

Leo muốn phủ nhận mình là les. Hơn ai hết, ngoài việc sống vì bố mẹ, Leo còn sợ cả chính mình. Leo muốn mình phải lấy chồng, và sinh con, như bao người phụ nữ khác! Leo muốn làm một người bình thường, một phụ nữ bình thường.

Và Leo đã làm như thế. Leo đã lấy chồng, để mặc em với đôi

mắt đầm lệ và nỗi đau hành hạ. Và Leo đã chấp nhận làm theo đúng ý nguyện của bố mẹ.

Ngày cưới, bố mẹ hỉ hả vì tìm được một chàng rể ưng ý, còn Leo thì tan nát. Trái tim Leo không một chút mảy may rung động và biết rằng, ở một nơi xa, có thể giờ này em cũng đang say khướt.

Sống với chồng là cả một chuỗi cực hình. Chưa bao giờ Leo cảm thấy cuộc đời mình bị rơi vào tận cùng như thế. Sợ hãi và cùng cực. Chồng Leo thì rất quan tâm và chiều chuộng thành ra Leo càng sợ hãi. Giá như anh ấy cứ lạnh nhạt, thờ ơ thì Leo còn thấy thoải mái hơn nhiều. Đằng này, mỗi khi màn đêm phủ kín là nỗi sợ hãi lại tăng lên... Đôi khi Leo chỉ muốn có một lý do nào đó để ly dị anh, nhưng anh sống tốt quá, trong lòng Leo chỉ coi anh như một người bạn thân thiết, mà đã là bạn bè, hơn nữa, còn là danh nghĩa vợ chồng, nên Leo không thể làm thế... Leo thấy hối tiếc. Leo khát khao sống cuộc sống của riêng mình.

Tình yêu như một trò chơi, lúc có tất cả mọi thứ thì Leo muốn phủ nhận nó. Leo không đủ dũng cảm nhìn vào suy nghĩ thực, mong muốn thực của mình. Đôi khi cô thấy mình gần như bỏ đi vì cuối cùng, cái mục đích sống của cô, niềm hy vọng của cô đã bị tước mất. Cô không dám nhắc đến em, người con gái đã để lại dấu ấn sâu đậm trong lòng cô, đến tận bây giờ. Nhưng cô biết rằng, dù thế nào đi nữa, trái tim cô vẫn đang rỉ máu.

Đôi khi quan niệm về tình yêu và giới tính của người đồng tính cũng giống như một con ngựa mà hai mắt bị che lại để chỉ

thấy một ngõ hẹp. Giá như tất cả những người đồng tính có thể hiểu được rằng nhận thức tình yêu không chỉ xảy ra với một người nam và một người nữ. Đời sống gia đình - cái mà chúng ta gọi là đời sống vợ chồng - không phải chỉ có một người đàn ông và một người đàn bà. Khi ấy chúng ta sẽ được mở to mắt và nhìn qua một bầu trời rộng lớn hơn, tự do hơn chứ không phải là một khung cửa hẹp hòi nữa.

Nhưng... tất cả thế giới trước mắt con ngựa ấy đâu được đến mức như thế. Cái nhìn của nó đã bị hạn chế hoàn toàn bởi những con ngựa khác, nó nhìn nhưng phải nhìn bằng cặp mắt của những con ngựa cho là "bình thường", một thế giới mà nó thấy ngột thở và không được sống cho chính nó. Nó luôn tự hỏi rằng tại sao nó lại phải nhìn bầu trời bằng sự điều khiển của những con ngựa khác? Nhưng nó không thể tự trả lời được.

Nếu như... nếu như con ngựa đó đủ dũng cảm để bỏ cái bịt mắt ra, nhìn bằng ánh mắt của nó, và hài lòng, mặc những con ngựa khác phê bình đàm tiếu...

Leo là một con ngựa, con ngựa thuần chủng và bị bịt mắt. Cô đã không đủ dũng cảm để sống với thế giới của chính cô mà đã phải sống bằng thế giới của những con ngựa khác với cái nhìn khác. Nhưng con ngựa đó vẫn đau đáu hướng về thế giới của nó, như một niềm tin, và hy vọng.

Ánh Tuyết

Được dựa theo một câu chuyện trên diễn đàn bạn gái (<http://bangaivn.net/>)

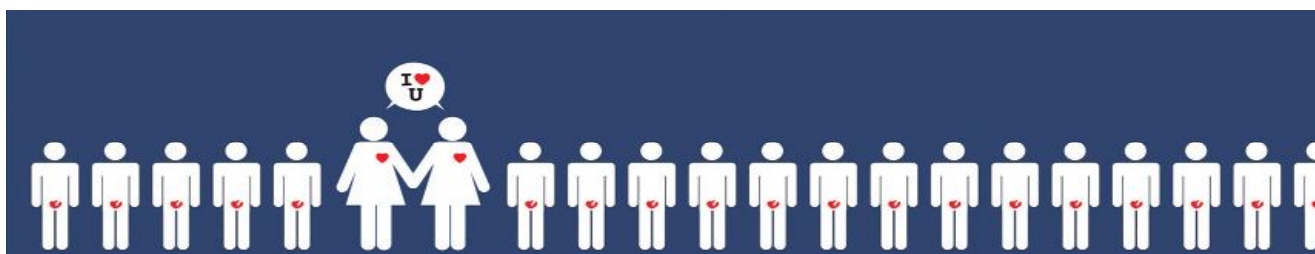
Cùng suy ngẫm

1. Leo đã yêu nhưng tại sao cô lại từ bỏ thế giới của cô?
2. Hiện tại Leo đang hằng ngày phải dằn vặt vì sống với người mình không có cảm giác. Theo bạn, Leo nên làm gì?
3. Triết lý của một con ngựa: "đủ dũng cảm để cởi bỏ cái bịt mắt, nhìn bằng ánh mắt của riêng nó dù bị phê bình đàm tiếu". Nhưng đó là cái nhìn của riêng nó. Liệu đó có phải là xu hướng mà người đồng tính muốn hướng tới?
4. Leo sẽ phải làm gì để thoát khỏi sự dằn vặt này?

- * Hạnh phúc là sống thật* -

Sự kỳ thị và định kiến còn dẫn tới những suy nghĩ và hành động tiêu cực ở người đồng tính nữ:

- Tin rằng mình sai lầm và phải quay lại với thể giới của những người dị tính mới là cuộc sống lành mạnh
- Trở nên cay nghiệt, cực đoan trước cuộc sống, xã hội. Họ không thể có niềm tin rằng họ sẽ được chấp nhận. Và rồi có ngày sẽ bị phát hiện và gặp bất hạnh và dẫn tới bất mãn với cuộc sống.
- Họ sợ rồi cuộc sống sẽ không đi đến đâu, không vượt qua được những rào cản từ chính bản thân và để vụt mất cơ hội hạnh phúc
- Có người chấp nhận hy sinh để người mình yêu quay lại với thể giới dị tính hoặc chạy theo một les khác.
- Có người chấp nhận từ bỏ con người thật của mình để sống theo mong muốn của gia đình, xã hội (lấy chồng, sinh con) để rồi mang trong lòng niềm trần trối, nỗi khát khao suốt cuộc đời.

- * Hạnh phúc là sống thật* -

GIỚI HẠN

C hưa bao giờ mẹ thấy khó khăn đến thế khi nói chuyện với con. Hai mươi tư năm qua, mẹ con mình đã rất vui vẻ, nhưng mẹ con mình đã ngày càng xa nhau. Vì mẹ sai? Hay vì con quá ương bướng?

Nói thật là mẹ không muốn viết thế này một chút nào cả. Tính mẹ vốn ghét viết và càng không muốn là mẹ con với nhau mà lại phải lòi giấy bút như thế. Nhưng giờ con không muốn nghe mẹ nói nữa, con lại càng không muốn nói chuyện với mẹ nữa. Tại sao vậy?

Mẹ còn nhớ những ngày con còn bé, con nghịch ngợm nhưng rất ngoan và nghe lời mẹ. Bố bỏ mẹ mà đi với một người phụ nữ khác, để lại trong lòng mẹ nỗi đau không bao giờ lành. Mẹ nuốt hận trong lòng mà nuôi con khôn lớn, với hy vọng con sẽ trưởng thành, sẽ rửa hận cho mẹ, con sẽ khôn lớn để bố biết rằng mẹ không phải là người phụ nữ bỏ đi, để bố sẽ phải cảm thấy hối hận vì đã không lựa chọn mẹ.

Và con đã làm đúng như lời mẹ. Con ngoan ngoãn và học giỏi, con vâng lời và yêu mẹ. Điều đó khiến mẹ vô cùng hạnh diện.

-* Hạnh phúc là sống thật*-

Những năm con đi học, mẹ cấm con không được yêu đương chơi bời, và mẹ quan sát thấy con cũng chưa bao giờ gần gũi bất cứ một cậu con trai nào. Mẹ tự hào lắm!

Thấy con chơi với Sóc, hai đứa quần quýt nhau, mẹ đồng ý vì nó là một đứa học giỏi và cũng ngoan ngoãn. Nhưng không thể vì thế mà các con qua mặt mẹ được chứ. Hai đứa lúc nào cũng lén la lén lút, nhìn ánh mắt là mẹ biết không bình thường rồi. Thế các con nghĩ rằng mẹ không có mắt chắc? Mẹ đã cảm nhận thấy hai đứa có một điều gì đó, chơi với nhau khác hẳn với những đứa con gái khác.

Một lần mẹ đang lên cầu thang, nghe tiếng hai đứa cười rúc rích, vui vẻ. Mẹ rón rén đi lên, nhòm qua cửa, thấy con và bạn đang ôm nhau, miệng thì cười còn tay thì đang xoa lưng âu yếm nhau. Mẹ đã nóng hết cả mặt, nhưng mẹ không làm ồn ào lên vì sợ con tổn thương. Mẹ lão đảo đi xuống ghế và cầu mong cho mọi chuyện nó đừng xảy ra, mẹ không muốn nhìn thấy những cảnh đó thêm một lần nào nữa.

Nhưng những nỗi ám ảnh đó không dứt ra được. Mẹ đã chờ lúc con đi vắng, mẹ lên phòng, lục tung hết các quyển sổ, nhưng con không viết bất cứ một thứ gì, con giấu mẹ giỏi thật đấy.

Nhưng càng ngày mẹ càng thấy con quá lắm, con không thèm đếm xỉa gì đến lời mẹ hết. Con bỏ ngoài tai những lời mẹ dặn: "Con gái lớn thì phải lấy chồng", con bỏ hết cả các cuộc hẹn mà bạn bè của mẹ đã dẫn con họ đến. Con không thèm về dù biết họ ngồi đợi, con làm mẹ xấu cả mặt. Thế mà con về con còn nói sao: "Mẹ hãy để cho con lựa chọn hạnh phúc của mình". Thì đấy, cô đi mà chọn

đi, mẹ chán rồi, làm cái gì mẹ cũng bị nói kiểu này...

Đã đến lúc mẹ phải cấm con và Sóc chơi với nhau, khi mẹ thông báo, con không nói một câu gì, lặng người, tròn mắt nhìn mẹ như một kẻ tội phạm. Và con bỏ đi, đêm đó con về, lè nhè say, con đã nói gì với mẹ, con nhớ không?

- Mẹ, mẹ đừng cấm con và Sóc, con yêu Sóc, yêu thật lòng mà mẹ. Con muốn cưới Sóc.

- Con... con dám nói với mẹ như thế à?

- Con không tranh cãi với mẹ vấn đề này, có nói mẹ cũng chả hiểu được.

Mẹ không nói được lời nào hết, mà điều các con nói cũng làm mẹ không muốn nói gì hết. Nhưng nhìn con kìa, quần áo xộc xệch, khuôn mặt lộ vẻ thiếu ngủ, còn nói là yêu đương nữa sao?

Thế rồi hôm sau tỉnh rượu, biết mẹ giận, con đã sang phòng mẹ, cười hì hì xin lỗi, rồi ôm mẹ vào lòng, rồi nói rằng: con nói con yêu bạn ý nghĩa là con rất quý bạn ý, như là con nói con yêu mẹ vậy.

Ừ, thì mẹ yên tâm phần nào, mẹ đã nhắc con: "Ai cũng có lần vấp ngã, nhưng phải biết tự đứng dậy con à!" Nhìn thấy ánh mắt con thoáng chút hoang mang, nhưng mẹ nghĩ rằng đó là do con sợ bị mẹ mắng thôi...

Con còn đưa cho mẹ một tập sách và nói rằng mẹ đọc đi, mẹ sẽ hiểu hơn về thế giới của chúng con. Đạo này con đáo để thật, không tranh luận với mẹ, mà còn bắt mẹ đọc mấy cái thứ sách

- * Hạnh phúc là sống thật* -

vớ vẫn con mang về à. Không, không bao giờ mẹ đọc bất cứ cái gì hết. Mẹ của con mà còn không hiểu con, lại còn dựa dẫm vào mấy thứ sách vở nào nữa. Mẹ không muốn đọc.

Lần thứ hai

Lại là một buổi tối, khi hai mẹ con đang ngồi nói chuyện vui vẻ, tự dưng con cầm tay mẹ:

- Mẹ, nếu... nếu ông trời ban cho con một người con yêu suốt đời, là một nửa của con nhưng người đó lại là người con gái thì mẹ nghĩ sao?
- Mẹ không bao giờ chấp nhận điều đó, nếu con đến với một người chỉ để tìm bạn tâm sự thì có cần thiết như thế không? Công mẹ nuôi dạy bao năm nay, con vứt hết hay sao?
- Mẹ, nhưng nếu người ta yêu con thật lòng, và con cũng thế...
- Rồi mai kia nó có sống cùng con vĩnh viễn không? Cái "nếu" của con chỉ là sự tưởng tượng. Và nếu có thật thì đó chỉ là một chuyện tình ma quỷ thôi, con hiểu không?
- Mẹ, nhưng mà con... con đã cố gắng sống theo ý mẹ, nhưng con không thể.
- Con ích kỷ quá! Con khó chịu khi phải kiềm chế bản thân mình đến thế sao? Vậy còn mẹ thì sao? Mẹ đã kiềm chế bản thân, từ chối biết bao lời cầu hôn, không tái giá để nuôi con cho đến bây giờ. Vậy mà con trả ơn mẹ thế này đây...
- Nếu nghe lời mẹ, con cưới chồng, mà chồng con bị nghiện ngập, bị tù tội, nhưng hôn nhân thì không bị xã hội phản đối, mẹ có hạnh phúc không?
- Mẹ không cần con phải lấy chồng, mẹ quan niệm sống chẳng cần đàn ông, bố con đã dám bỏ mẹ. Nếu con không lấy chồng, mẹ cũng đồng ý, nhưng con đừng có đi theo những tiếng gọi ma quỷ như thế. Đó là sai lầm lớn nhất của con.
-

- * Hạnh phúc là sống thật* -

- Sao biết là sai mà con vẫn đi vào? Tại sao chừng ấy sự cố gắng của mẹ mà vẫn chưa làm con nhận thấy con đường đó là sai? Hay là mẹ bất lực trong việc dạy con mình rồi?

- Mẹ! Con biết điều này là khó chấp nhận nhưng....

- Con biết điều này là khó chấp nhận đúng không? Thế sao con còn bắt mẹ phải chấp nhận? Hóa ra mẹ cũng bệnh hoạn như con à? Sao con lại bắt mẹ trở thành người bệnh hoạn như con?

-

Cuộc nói chuyện đã bùng nổ thành một cuộc cãi vã, lần đầu tiên mẹ lớn tiếng với con. Và lần đầu tiên con dám cãi lại mẹ. Con còn nói rằng những lời lẽ của mẹ làm con tổn thương. Vậy mẹ không có quyền gì để được nói con mình sao?

Đêm đó mẹ đã không ngủ. Con ạ, bất cứ vấn đề gì mẹ có thể chấp nhận, trừ chuyện đó ra. Mẹ không cần biết cái thế giới đó là thế giới nào. Mẹ chẳng quan tâm đến bất cứ điều gì ngoài việc con ngoan và thành đạt. Bao nhiêu công sức và sự tự hào của mẹ bỗng chốc sụp đổ. Và rồi có thể bố con sẽ cười khinh bỉ mà nói rằng: bà dạy con bà thế đấy. Con không hề nghĩ đến cảm giác của mẹ sao? Bố con làm mẹ đau đớn chưa đủ hay sao? Đến giờ cả con nữa. Sao hai bố con con cứ thi nhau hành hạ mẹ như thế?

Càng nghĩ, mẹ càng giận con. Tại sao con lại a dua theo Sóc?

- * Hạnh phúc là sống thật* -

Cả nhà mình có ai bị như thế đâu mà con lại bị như thế? Mẹ thì yêu bố con và thậm chí là bố con còn có thể lấy vợ khác kia mà. Hay là mẹ chiều con quá nên con đâm ra hư đốn, đua đòi như thế? Hay là vì mẹ ít học nên giờ con coi thường mẹ, con không muốn nói chuyện với mẹ nữa? Hay là con chơi với Sóc rồi con bị lây nó? Giờ thì mẹ không muốn nhìn thấy mặt Sóc bạn con nữa. Mẹ sẽ cấm con chơi với Sóc. Bằng mọi giá, mẹ phải làm cho con bình thường như mẹ. Rồi những suy nghĩ bông bột của con sẽ qua và con sẽ là một người phụ nữ bình thường thôi con ạ. Làm gì có ai là không muốn lấy chồng đâu. Nhưng mẹ chỉ mong con hiểu một điều rằng, tất cả những điều mẹ làm cho con đều xuất phát từ tình yêu của mẹ, hơn ai hết, và yêu con hơn bất kỳ điều gì trên đời. Mẹ mong con thay đổi và sống như mẹ, con gái yêu ạ. Liệu mẹ có thể làm được không?

Ánh Tuyết

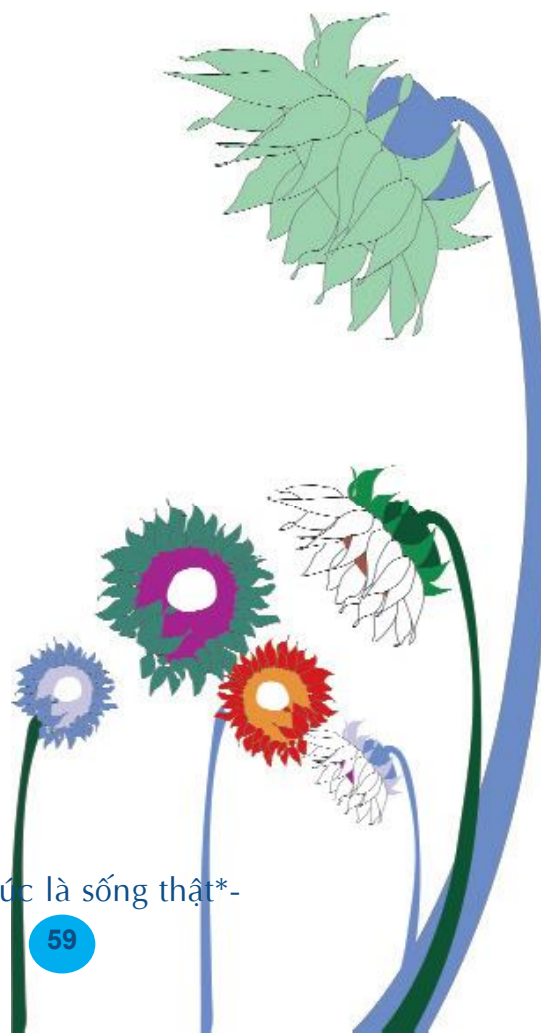
Được dựa theo một câu chuyện trên diễn đàn bạn gái (<http://bangaivn.net/>)

-* Hạnh phúc là sống thật*-

Cùng suy ngẫm:

1. Tại sao người mẹ trong câu chuyện lại muốn thay đổi con mình?
2. Mong muốn của người mẹ là tìm cách thay đổi con mình, đó có phải là điều tốt nhất cho con gái họ không?
3. Suy nghĩ của bà mẹ là con mình bị lây, do a dua, đó có phải là suy nghĩ đúng đắn về những người đồng tính không?
4. Theo bạn, người mẹ lúc này cần được trợ giúp những gì để bà có thể hiểu con gái mình hơn?

-* Hạnh phúc là sống thật*-

Những định kiến sai lầm về người đồng tính:

Xuất phát từ những ngộ nhận rằng đồng tính luyến ái là một bệnh tâm thần, là những biểu hiện bất thường, thói sống tha hóa mà xã hội đã dành cho những người đồng tính luyến ái sự kỳ thị gay gắt, biểu hiện ở những hành động:

- **Coi họ là bất thường**
- **Ghê sợ**
- **Phân biệt đối xử (trong sinh hoạt hàng ngày, trong công việc...)**
- **Bôi nhọ, sỉ nhục, lăng mạ**
- **Bạo lực thể xác**
- **Xa lánh**
- **Đánh đồng hành vi tình dục với những chuẩn mực đạo đức và cho là vi phạm đạo đức nên có thái độ khinh ghét, chối bỏ...**
- **Ép người có xu hướng tình dục đồng giới phải chuyển sang tình dục dị giới (cưỡng ép hôn nhân, cưỡng đoạt tình dục)**
- **Gây áp lực đối với họ về trách nhiệm phải làm mẹ, sinh con (cưỡng ép hôn nhân)**
- **Định kiến giới (cho rằng nam đồng tính thì còn chấp nhận được, còn nữ đồng tính thì không thể được chấp nhận).**

Những ngộ nhận về người đồng tính

- * Đồng tính luyến ái hay les là rối loạn tâm thần
- * Đồng tính luyến ái hay les là một biểu hiện của lỗi sống tha hóa, sự đối bại về đạo đức
- * Người nữ đồng tính là do bị lôi kéo ảnh hưởng bởi một cá nhân hay nhóm người nào đó, và chỉ cần tách họ ra khỏi cá nhân hay nhóm người này thì họ sẽ trở lại bình thường.

Thực tế là:

- * Đồng tính luyến ái, hay xu hướng tình dục đồng giới không phải là một chứng rối loạn tâm thần. Đó là một điều tự nhiên, xuất hiện từ khi có loài người, cũng giống như thể giới loài người có người da đen, người da trắng hay người da vàng...
- * Đồng tính là tự nhiên nên không thể coi đó là biểu hiện của lỗi sống tha hóa, đối bại về đạo đức, trừ một số trường hợp những người giả đồng tính.
- * Người đồng tính nữ thực sự không bị lôi kéo bởi ai vì bản thân họ đã là người đồng tính. Khi tách ra khỏi cá nhân hay nhóm họ cũng không thể chuyển đổi xu hướng tình dục đồng giới của mình.

NHẬT KÝ NỮ HỘ SINH

Ngày 12 tháng 3...

Hôm nay mình vừa trải qua một ca đỡ thật vất vả. Người sản phụ có thai ngôi ngược, đứa trẻ không nằm đúng vị trí của nó đã gây khó khăn cho người mẹ. Nếu đây là một bệnh viện lớn có lẽ bác sỹ đã chỉ đạo mổ ca này. Giúp bao người phụ nữ vượt cạn, nhưng đối với những ca như hôm nay mình thấy có ý nghĩa hơn rất nhiều. Khi hướng dẫn chị ấy lấy sức và rặn, mình hồi hộp quá, cho đến khi đưa được em bé ra ngoài và nghe thấy tiếng nó khóc mình bỗng nhiên vui sướng, có khi còn vui hơn cả mẹ của đứa nhỏ. Một bé gái thật xinh xắn đáng yêu. Nhưng đang vui mà tự nhiên mình lại thấy buồn ngay được. Mỗi lần đỡ một bé gái chào đời mình lại tự đặt câu hỏi. Nếu cô bé này là người như mình, thì đến 15-20 năm nữa nó có được xã hội chấp nhận không?

Làm hộ sinh ở bệnh viện huyện này được bốn năm, không biết đã có bao ca đẻ khó mà mình đã đỡ thành công. Nhiều khi nghĩ cũng thấy được quyền tự hào về bản thân lắm chứ. Mình còn

-* Hạnh phúc là sống thật*-

được bệnh viện cử đi học cảm tình Đảng, chỉ trong nay mai mình sẽ thành một Đảng viên rồi. Tháng Bảy này mình còn thi vào đại học, nếu đỗ mình sẽ có cơ hội rất lớn để trở thành một bác sĩ sản khoa giỏi. Tất cả đều đang rất tốt đẹp vậy mà lúc nào mình cũng lo sợ, hoang mang...

Nỗi sợ này làm sống lại cảm giác của năm học lớp Mười. Hồi đó, mình không hề rung động trước bất kỳ một người bạn trai nào. Thay vào đó mình lại dành một tình cảm rất đặc biệt cho Linh, cô bạn thân nhất của mình. Linh dễ thương, học giỏi và rất biết quan tâm đến người khác. Một lần tan học, trời mưa tầm tã, vì không muốn mình ướt, Linh nhường cho mình áo mưa. Vì cử chỉ đó mà mình đã xao xuyến, cảm động, trong suốt một thời gian dài mình không thôi nhớ về Linh, và mình hiểu là mình đã yêu Linh, một tình yêu đơn phương. Mình yêu nhưng không dám nói, không dám thể hiện vì mình sợ sẽ phá hỏng mối quan hệ rất tốt đẹp của hai đứa. Mối tình đơn phương đó cứ âm ỉ trong mình ròng rã suốt bốn năm trời, và lúc nào cũng trào ra nhưng rồi lại được kiềm nén lại bởi sự lo lắng cho đến ngày Linh nói có bạn trai. Lúc đó thực sự là dấu chấm hết cho một mối tình đơn phương. Mình chọn giải pháp ra đi lạng lẽ vì sợ và cũng vì không dám để Linh biết mình yêu cô ấy. Mình sợ Linh sẽ xa lánh mình mãi mãi...

Rời quê hương tới huyện đảo xa xôi này để bắt đầu lại, mong rằng ở một nơi không ai biết đến mình có thể sống là chính mình. Ở đây mình không chỉ có công việc mà còn gặp được chị. Chị là cán bộ dân số, trong một lần tới bệnh viện công tác mình và chị đã gặp nhau. Cái nhìn đầu tiên của chị đã như có một sức hút lạ kỳ. Sự nhạy cảm của người cùng giới đã giúp mình và chị nhận ra nhau. Tụi mình đã về chung sống cùng nhau nhưng vẫn chưa thể lộ diện. Mình khát khao một cuộc sống như bao người ngoài giới khác, có thể được sống đàng hoàng với người mình yêu. Nhưng bây giờ mình lại không thể làm được điều đó. Ở đây mình không sợ những người thân của mình phải bàng hoàng, mình cũng không sợ sự kỳ thị của những người xung quanh, điều mình lo sợ là mình sẽ không còn được làm việc và mình cũng không được kết nạp Đảng...

Đấu tranh rất nhiều... mệt mỏi... có lúc mình muốn từ bỏ nhưng chị lại là người động viên mình. Sau những ca đỡ khó như hôm nay chị là người đầu tiên mình muốn chia sẻ nên chị rất hiểu ý nghĩa của công việc này đối với mình. Tuần trước khi bác sĩ Hường cử mình đi học cảm tình Đảng, mình đã do dự. Là người quản lý bộ phận, lại rất kỳ vọng vào sự phấn đấu của mình, chị ấy đã không hài lòng trước thái độ không dứt khoát đó. Chị Hường không hiểu là mình đã rất vui mừng khi được cử đi học như vậy nhưng nỗi lo sợ trong mình cũng nhiều thêm mà chẳng thể nào nói ra với chị được... Nếu biết mình là người đồng tính chị ấy có còn tiếp tục ủng hộ mình?

Ngày 25 tháng 3...

Vừa đi làm, vừa ôn thi, lại tới lớp cảm tình Đảng mệt thật nhưng thấy vui là lạ...Thời gian này chị luôn ở cạnh mình, chăm sóc mình. Chị nấu những món thật ngon mà mình thích. Chị bảo mình ăn nhiều vào để có sức học và làm việc. Chị không cho mình động tay vào việc nhà. Mình ước giá như chỉ có mình, chị và công việc... Hôm nay chị bảo gặp chị Hường ở bệnh viện. Chị Hường gắng hỏi chị có biết tại sao thái độ mình gần đây khác thường. Mình thường hay lo lắng và ngồi ngẩn người ra hàng giờ, vậy là chị Hường đã đọc được sự bất an trong mình. Việc được đi học và kết nạp Đảng là mong ước của mình nhưng liệu người ta có chấp nhận một người như mình trong hàng ngũ Đảng? Làm việc hàng ngày cùng chị ấy, liệu chị ấy có phát hiện ra con người thật của mình?

Ngày 17 tháng 4...

Mình đã sai khi nói với chị Hường về con người thật của mình? Khi bộc lộ mình đã rất mong một sự cảm thông từ chị ấy. Mình nghĩ là một bác sĩ chắc chị ấy sẽ hiểu những người như mình không phải là bệnh hoạn hay tâm thần, mình đã rất mong như thế. Chị ấy nói chị ấy thông cảm với mình nhưng, lại là cái từ "nhưng" và cả đời này mình không thể quên câu trả lời của chị: "Chị không kỳ thị gì em nhưng tập thể không phải ai cũng hiểu được. Nếu em không thay đổi thì em sẽ không tồn tại được ở đây. Nếu mọi người biết thì không ai muốn tới đây khám bệnh...". Tại sao cuối cùng vẫn bắt mình phải lựa chọn? Nếu mình phải chọn sự nghiệp và tình yêu, mình không thấy quá khó khăn, mình sẽ chọn cách được sống với người yêu. Nhưng có gì đảm bảo khi mình tìm một công việc mới, khi mình bắt đầu quen thuộc và yêu nó người ta lại không tước nó đi của mình?

Chiều nay sau khi tan học mình trở lại viện, chị Hường đã không gọi mình vào đỡ dù đó là ca của mình. Thái độ của chị khác lạ, chưa bao giờ mình thấy như vậy. Chị giao cho mình những việc lật vật và giữ một đồng nghiệp đã hết ca trực ở lại đỡ thêm một trường hợp. Trong lúc nói chuyện với người đồng nghiệp đó, không biết do vô tình hay cố ý mà chị để mình nghe thấy: "Có lẽ phải chuyển Nhung làm một công việc khác, việc

- * Hạnh phúc là sống thật* -

một người như Nhung đỡ những đứa trẻ sẽ không tốt cho chúng". Tai mình như ù đi khi nghe câu nói đó. Tại sao một người bác sĩ như chị lại nói ra một câu như vậy. Đây chẳng phải là sự kỳ thị sao? Còn người đồng nghiệp khi nghe thế sẽ nghĩ gì về mình? Nỗi sợ mà bấy lâu nay mình luôn canh cánh bên lòng đã bắt đầu hình thành rồi ư? Người ta đang từ từ tước đi công việc của mình? Mình có nên tiếp tục ôn thi Đại học? Còn có ý nghĩa gì khi một bác sĩ không được khám chữa bệnh? Mình mong cuộc sống này công bằng hơn với những người như mình!

Thanh Hòa

Được dựa trên câu chuyện tư vấn tại Trung tâm Tư vấn Linh Tâm

Cùng suy ngẫm

1. Theo bạn Nhung là một cô gái như thế nào?
2. Nhận định của chị Hường: "Có lẽ phải chuyển Nhung làm một công việc khác, việc một người như Nhung đỡ những đứa trẻ sẽ không tốt cho chúng". Theo bạn nhận định này là đúng hay sai? Nó sẽ gây ra những hậu quả gì cho Nhung?
3. Chi tiết Nhung tự đặt câu hỏi cho mình khi đỡ một bé gái chào đời: "Nếu cô bé này là người như mình, thì liệu 15-20 năm nữa nó có được xã hội chấp nhận?" nói lên điều gì?

- Một người đồng tính nữ cũng giống như những cô gái khác, có năng lực, có ước mơ, hoài bão, khát khao yêu thương và khát khao cống hiến. Họ cũng là những công dân có đóng góp tích cực cho xã hội.
- Trong xã hội vẫn tồn tại những niềm tin sai lệch như: chỉ có người dị giới mới xứng đáng làm việc trong một môi trường tốt, người đồng tính là người bệnh hoạn và không thích hợp tồn tại trong môi trường của người dị giới.
- Những định kiến và phân biệt của xã hội trên có thể tước đi những cơ hội được làm việc, được cống hiến và được phát huy năng lực của bản thân những cô gái đồng tính.

ĐI QUA BÓNG TỐI

Tôi là les! Đúng thế!

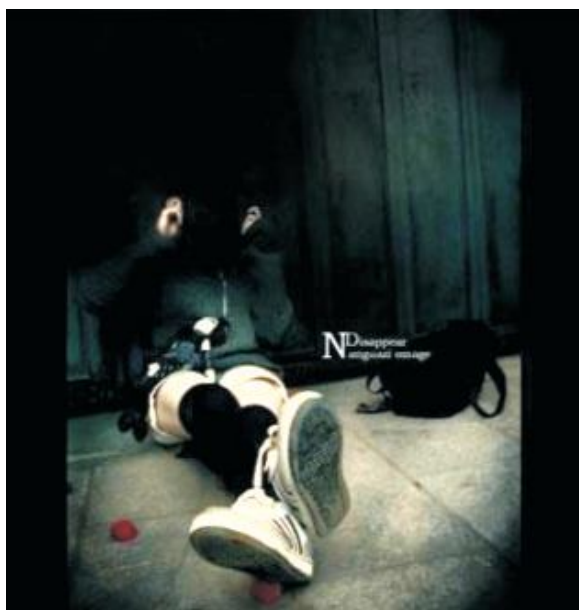
Chẳng có gì đáng để nói về điều ấy, nhưng lại có rất nhiều điều để nghĩ về nó.

Mười hai tuổi, tôi đã tự ý thức rằng mình rất khác những đứa con gái bình thường khác. Tôi luôn ý thức rằng mình là con trai và mong ước mình được làm con trai. Lúc nào cũng muốn bênh vực các bạn nữ và ghét cái trò ỡm ẹo của bọn con gái. Tôi lập dị! Bố mẹ tôi bảo thế. Tôi hư đốn, các thầy cô tôi bảo thế. Tôi nghịch ngợm, bạn bè tôi bảo thế! Tóm lại trong mắt mọi người, tôi là một đứa con gái rất khác thường.

Tôi thông minh nhưng lười học. Tôi khéo tay, có năng khiếu buôn bán giỏi nhưng cực kỳ lười làm. Tôi xinh đẹp nhưng không bao giờ có ý thức rằng mình đẹp mà chỉ nghĩ giá như mình bớt cái đẹp đi và tăng thêm vẻ nam tính thì hay ho biết mấy.

-* Hạnh phúc là sống thật*-

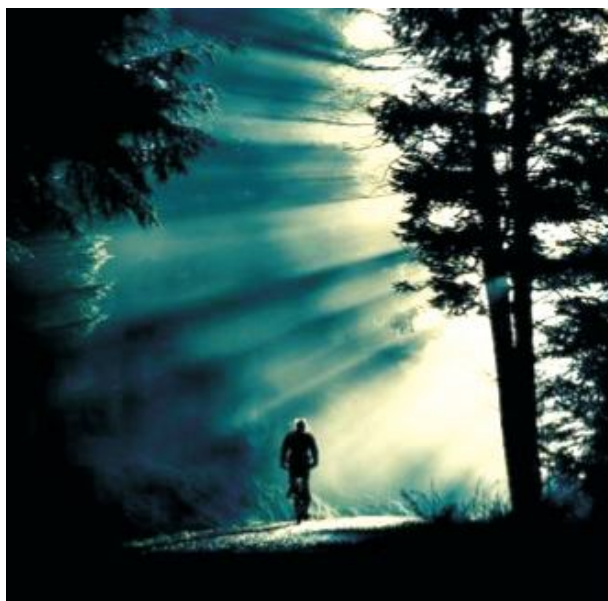
Học lớp Tám, tôi yêu cô bạn cùng lớp. V.A là bạn thân với tôi, tôi yêu kinh khủng lắm. Chăm sóc V.A mọi nơi mọi lúc. Còn V.A hồn nhiên nhận tình cảm ấy của tôi mà không hề ý thức được tình yêu của tôi dành cho bạn ấy. Ở nhà tôi như một cô công chúa, đối với bố mẹ tôi, mỗi lời nói của tôi là một mệnh lệnh. Còn ở bên V.A, tôi như một nô lệ còn bạn ấy là công chúa. Chưa bao giờ tôi phải đi chợ cho mẹ tôi, nhưng vì V.A thích ăn hạt dẻ nướng, tôi có thể sẵn sàng ra đường vào đêm khuya lúc mưa to gió lớn để mua cho bạn. Chỉ còn thiếu nước tôi quỳ xuống mà rửa chân cho bạn ấy.

Mười tám tuổi, V.A đi lấy chồng. Tôi bỏ học, mang theo nỗi buồn ngọt ngào và đau đớn. Tôi đi học trang điểm và làm đẹp, bởi tôi thích nhìn phụ nữ và thích được làm đẹp cho chính họ. Tôi học rất nhanh, mau chóng có tay nghề vững vàng và có tên tuổi. Bố mẹ thấy tôi chăm chỉ hơn thì bớt những nỗi buồn về đứa con nghịch ngợm và cũng để cho tôi được tự do hơn và cho phép tôi được ra ngoài tự lập.

Hai mươi hai tuổi, cuộc sống của tôi hoang dại như bất cứ một đứa chơi bời nào. Bay đêm, nhậu nhẹt, lác, đi bar thường xuyên. Theo lũ bạn chơi bời, tôi đã đi thâu đêm, và vì xinh xắn nên có nhiều cậu con trai gạ gẫm, nhưng tôi chỉ cười khẩy và lắc đầu. Vì thế nên tôi càng được bạn bè ngưỡng mộ.

-* Hạnh phúc là sống thật*-

Hai mươi ba tuổi, tôi yêu một người hơn tôi 6 tuổi. Chị là người yêu của anh họ tôi. Lại là một tình yêu đơn phương. Hai chị em sống cùng nhau, mà chị thì cứ hồn nhiên chăm sóc cho tôi, hai chị em đêm nằm cùng nhau, có lúc mệt mỗi chị quay sang nhờ tôi mát-xa cho chị. Miết từng ngón tay trên lưng chị mà người tôi tê cứng, môi khô đắng. Cái cảm giác mong manh như một sợi chỉ mà tôi không thể vượt qua làm tôi bất lực. Chị hồn nhiên kể về anh ấy với niềm yêu thương lớn lao làm tôi tổn thương. Lặng lẽ, lấy vài lý do cón con, tôi rời xa chị ấy. Tôi không thể chấp nhận chuyện tình yêu đơn phương này mãi được.

Công việc của tôi được tiếp xúc với nhiều phụ nữ. Tôi được thoải sức ngắm nhìn khuôn mặt của họ, thỏa sức sáng tạo ý tưởng của mình trên khuôn mặt họ. Tôi hạnh phúc vì được làm như thế. Thậm chí, đã có những cô gái tỏ ra thích tôi, nhưng tôi sẵn lòng từ chối, vì tôi biết rằng họ đến với tôi có thể chỉ vì tò mò và muốn được tôi làm đẹp cho họ.

Hai năm trôi qua, tôi gặp P.A. Ngay khi đầu tiên cô đến tiệm của tôi, ngồi xuống cái ghế, tôi đứng nhẹ nhàng thả bộ tóc mềm mại của cô, mắt tôi nhìn vào gương để định liệu cách trang điểm, chợt tôi thấy cô đang nhìn tôi. Hai ánh mắt nhìn nhau như điện giật. Ngay lúc đó, tôi biết rằng trái tim tôi thực sự đã thuộc về cô ấy.

Hình như giới của chúng tôi có một sự linh cảm đặc biệt với

người đối diện. Tôi và P.A đã yêu nhau, giờ thì chúng tôi thuộc về nhau và thực sự thấy hạnh phúc. Chúng tôi mặc áo đôi, đeo đồng hồ đôi, mua một đôi nhẫn và tự trao cho nhau. Tôi thấy mình hạnh phúc và may mắn. Ở bên nhau, chúng tôi trao cho nhau những gì tốt đẹp nhất, nhẹ nhàng, thiêng liêng, cao quý, chúng tôi trân trọng và nâng niu từng chút, chăm sóc cho nhau cả tâm hồn và cơ thể. Một tình yêu đặc biệt.

Tôi không biết rằng tôi và P. A có thể ở bên nhau bao nhiêu lâu nữa, vì P.A cũng chịu áp lực từ gia đình cô ấy. Rồi cũng có thể đến một lúc nào đó, bố mẹ tôi sẽ bắt tôi lấy chồng. Nhưng chúng tôi đã thống nhất là hãy tận hưởng những gì đang thuộc về hiện tại, trân trọng từng phút ở bên nhau. Đó là những hạnh phúc vĩnh cửu.

Bạn bè và bố mẹ tôi thì nhìn người đồng tính như những người bệnh hoạn và cần sửa đổi. Họ đâu có hiểu về thế giới của chúng tôi.

Nhiều khi tôi thấy buồn, tôi không đủ dũng cảm để đứng lên công khai chuyện của mình. Nhưng tôi không hề thấy xấu hổ khi tôi là les. Thế giới của chúng tôi là những sự giúp đỡ chân thành, là tình yêu thương thực sự, là sự cho đi không tính toán. Tôi tự thấy mình có ích, làm việc hăng say và đem lại cho mọi người cái đẹp, tôi có khả năng kiếm tiền, nhưng chỉ vì tôi là les nên tôi sẽ

- * Hạnh phúc là sống thật* -

bị khinh bỉ ư? Tại sao lại như thế?

Tôi vùng vẫy và muốn được sống là chính mình, hiện tại tôi đang sống là chính mình nhưng nó sẽ tồn tại được bao lâu nữa? Có ai sinh ra muốn là les bao giờ không? Chúng tôi có gì để được gọi là bệnh hoạn? Tại sao xã hội lại coi chúng tôi giống như những kẻ tâm thần cần được chạy chữa? Thật kỳ lạ! Xã hội coi thường chúng tôi mà không cần biết đó là lý do gì. Nếu họ thử ném mình vào một cái gì đó khác đi, và họ thấy mình bị nguyên rủa, họ sẽ thấy thế nào? Xin mọi người đừng đứng ngoài cuộc mà có những đánh giá hết sức mỉa mai như thế!

Ánh Tuyết

Được dựa trên một câu chuyện tư vấn tại Trung tâm Tư vấn Linh Tâm

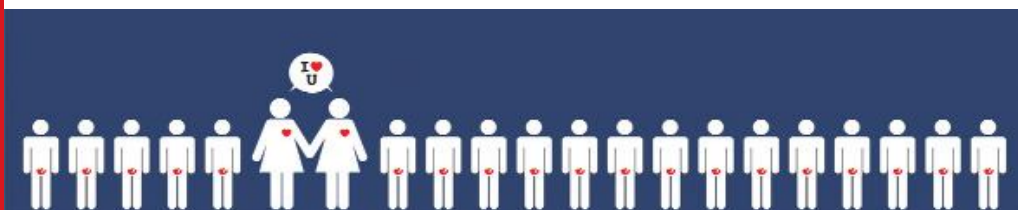

Cùng suy ngẫm:

- 1. Theo bạn người kể có phải là người đồng tính bệnh hoạn?**
- 2. Những việc làm của người kể có khác gì những người dị tính khác? Những việc làm đó có đáng được ghi nhận ?**
- 3. Mong muốn của người kể ở đây là gì? So với những người sống hời hợt, không có mục đích ở thế giới dị giới thì mong muốn đó có đáng được chấp nhận?**

- Một cô gái đồng tính không phải là người bệnh hoạn. Cô ấy chỉ khác những cô gái dị tính ở xu hướng tình dục đồng giới mà thôi.
- Những gì người dị tính làm được thì người đồng tính cũng làm được. Người đồng tính có rất nhiều những đóng góp cho cộng đồng cho xã hội, và đó là những điều đáng được ghi nhận.
- Ngày nay có rất nhiều cán bộ xã hội, các nhà tâm lý nghiên cứu về đồng tính nữ đang hoạt động để cộng đồng hiểu rằng không ai bắt cộng đồng chấp nhận người đồng giới, mà bản thân những người đồng giới vốn dĩ đã đáng được chấp nhận.

-* Hạnh phúc là sống thật*-

NHÀ CÓ HAI MẸ CON

Ngôi nhà chỉ có 2 mẹ con. Lam không biết mặt bố. Khi còn nhỏ mẹ không bao giờ nhắc tới bố, mỗi lần thấy bạn bè có bố, nó về hỏi mẹ, mẹ chỉ nói bố Lam đi công tác xa không về được. Lam luôn phải chịu đựng những lời trêu đùa ác ý của những người hàng xóm: "Mẹ cái Lam không đẻ được con trai nên bố nó bỏ đi theo người khác". Lũ trẻ cùng ngõ mất dạy hơn khi chúng gọi Lam là đứa con hoang.

Mỗi lần theo mẹ về quê thăm bà ngoại, bà đều hỏi mẹ Lam:
Bố cái Lam có về thăm hai mẹ con không?

Bà nhắc chi cho thêm buồn, con Lam nó biết nó hỏi con không biết trả lời sao - mẹ buồn rầu đáp lại.

Đến lúc cũng phải cho nó biết chuyện của bố mẹ nó, chứ giấu mãi thế nào được - Bà nói trong tiếng thở dài.

Rồi từ từ nó lớn nó khắc biết. Nó còn nhỏ con không muốn nó

phải nghĩ ngợi nhiều. - Mẹ cố gắng nói khẽ để Lam không nghe thấy nhưng con bé chưa ngủ. Nó đoán có điều gì đó mà mẹ vẫn giấu nó về bố.

Nó không dám hỏi nhiều về bố vì nó lờ mờ nhận ra mẹ không vui mỗi khi nhắc tới bố. Hai mẹ con Lam lại quay về thành phố nương tựa vào nhau để sống. Nó vẫn phải chịu những lời đùa cợt nhảm tâm của những người xung quanh. Cứ lớn lên một tuổi, nó lại nhìn ra được nhiều điều, nó không thấy bố gọi điện, viết thư, cũng chưa bao giờ về thăm mẹ con nó. Và từ đó nó hiểu bố không tồn tại trong cuộc sống của hai mẹ con. Lam cũng hiểu mẹ chỉ có chỗ dựa duy nhất là nó. Vì thế mà nó ít khi làm điều gì khiến mẹ phải bận tâm. Lam muốn là một đứa con gái mạnh mẽ để sau này mẹ có thể trông cậy. Đến tuổi dậy thì Lam không hề thấy mình rung động trước những đứa con trai cùng lớp. Ngược lại Lam chỉ muốn bảo vệ che chở cho những bạn gái. Lam thân với Bích, một bạn học cùng trường. Bích là số ít những người mà Lam có thể nói được mọi chuyện. Hai đứa học cùng nhau cấp hai rồi cấp ba, Lam dành cho Bích một tình cảm thật đặc biệt, nó còn hơn cả tình bạn thân của hai đứa con gái. Tới khi vào đại học, Lam và Bích mỗi đứa thi đỗ một trường và không còn cơ hội gần nhau nữa. Lam bắt đầu thấy nhớ Bích, nhớ như nhớ người yêu. Một tối, khi Lam đưa Bích đi chơi về, không kìm lòng Lam đã ôm Bích, ôm thật chặt và cảm nhận được hơi nóng từ cơ thể của Bích. Bích lặng im để cho nó làm như vậy, Lam hiểu đó là sự đồng ý. Từ đó, Lam tự nhủ rằng ngoài mẹ ra nó cần phải có trách nhiệm với một người nữa là Bích.

- * Hạnh phúc là sống thật* -

Mười chín tuổi, lần đầu tiên nó được tham dự một buổi giỗ tổ của dòng họ. Bà con họ hàng từ khắp nơi đổ về nhà thờ tổ. Nhà thờ họ nằm sâu trong làng cách nhà bà ngoại gần một mét, nhà thờ không to nhưng có một khoảng sân rộng. Vào tới nơi, nó đã thấy rất nhiều người đang ngồi ở sân của nhà thờ. Vừa thấy mẹ con Lam, một vài người lớn vẫy nó lại để hỏi thăm:

- Ôi, con bé lớn bằng ngần này rồi cơ à? Mà có người yêu chưa? - Một người bà con hỏi thăm Lam.
- Dạ, cháu chưa. - Lam lễ phép trả lời.
- Mà bao nhiêu tuổi rồi cháu?
- Cháu 19 tuổi bác ạ.
- 19 tuổi mà chưa lấy chồng à? Mẹ mà ngày xưa là có mà rồi đấy. Nhưng mà kiếm cái thằng nào nó thương mà chút cho nó đỡ khổ con ạ. Chứ như bố mà bỏ mẹ mà đi thì chán lắm.

Người bác họ cứ thao thao bất tuyệt hỏi thăm một cách vô tâm như thế mà không để ý mẹ con Lam đang nghĩ gì. Lam liếc nhìn mẹ, mặt mẹ tối lại còn nó chỉ muốn lên ra khỏi cái đám đông chết tiệt này. Câu chuyện giữa nó và người bác chỉ ngắt khi ông trưởng họ đọc thông báo những ai có con trai đăng họ Nguyễn thì vào trong báo xuất đình để được liệt tên vào gia phả. Lam may mắn thoát khỏi câu chuyện mà nó phải là đối tượng giao tiếp bất đắc dĩ còn mẹ thì cũng chẳng hứng thú gì.

Lam đã lớn, đã hiểu ít nhiều về việc tại sao nó không có bố. Nó nghĩ đã tới lúc nó nói chuyện thẳng thắn với mẹ về việc này. Nó và mẹ cần phải đối mặt với việc này một lần. Nó đánh liều hỏi mẹ:

- Mẹ! Mẹ con mình nói chuyện về bố được không? Con biết mẹ không muốn con buồn nhưng con đủ lớn để hiểu và chấp nhận. Mẹ có thể cho con biết lý do bố bỏ mẹ con mình không?

Lam chờ mẹ nên không đọc được suy nghĩ trên nét mặt của mẹ, nhưng Lam có thể đoán được bằng sự im lặng của mẹ. Lam nghĩ có thể đây chưa phải lúc, nó nói với lại phía sau:

- Con xin lỗi mẹ! Nếu mẹ không thoải mái thì mẹ con

mình sẽ không nói về chuyện này nữa.

- Không sao đâu con, mẹ không sao, mẹ chỉ hơi buồn chút khi nghĩ tới những gì các bác vừa nói. Có lẽ con nên biết mọi chuyện từ mẹ chứ không phải từ những người khác. Mẹ không muốn nói vì sợ con buồn, nhưng con đã trưởng thành, mẹ thấy đã đến lúc con biết rõ mọi chuyện - Mẹ nghỉ một lát rồi nói tiếp - Mẹ và bố chia tay khi con mới hai tuổi. Lấy nhau một thời gian thì bố con có người phụ nữ khác và làm cô ta có thai, mẹ không chấp nhận được cảnh chung chồng nên đã để bố con ra đi.

- Sau đó ông ta không về thăm mẹ con mình lần nào sao?

- Lam thản nhiên gọi bố mình bằng "ông".

- Không con ạ. Có thể ông ấy đã quên ngay mẹ con mình, có thể ông ta không tìm thấy chúng ta, vì sau đó mẹ bỏ làng đi luôn mà không để lại địa chỉ. Mẹ không muốn bà ngoại con chịu tai tiếng là có con gái bỏ chồng. Chỉ tới khi con năm tuổi mẹ mới đưa con về thăm bà.

- Vâng. Con hiểu. Mẹ này, con hỏi thêm điều này được không? - Lam rụt rè.

- Con muốn hỏi gì?

- Tại sao có nhiều người đến với mẹ mà mẹ lại không đồng ý?

- Mẹ muốn ở vậy nuôi con cho nên người. Mẹ sợ sự xuất hiện của một người đàn ông lạ sẽ khiến con không thoải mái. Mẹ sợ người đàn ông khác sẽ không yêu thương con đủ như mẹ muốn.

- Vâng - Một từ gọn lỏn nhưng trong lòng Lam thì vang lên rất nhiều điều, Lam muốn mẹ biết rằng Lam rất hiểu những gì mẹ nói, và sợ nếu nói thêm thì cả hai mẹ con sẽ khóc mất.

Nghe những điều mẹ kể, Lam thấy thương mẹ ghê gớm. Thì ra bấy lâu nay mẹ chịu đựng rất nhiều vì nó. Thói đời độc ác, mẹ có đi lấy chồng khác thì thế nào cũng có kẻ cho là mẹ không chính chuyên. Nhưng mẹ ở vậy nuôi nó cũng chẳng được yên thân, đã không có người gánh vác cùng mẹ còn bị mang tiếng là bị chồng

- * Hạnh phúc là sống thật* -

bỏ hay chữa hoang. Nghĩ miên man thế nào Lam chợt nhớ tới Bích. Lam muốn kể cho Bích nghe về sự hy sinh của mẹ và những mối quanh co trong lòng. Suy nghĩ đó khiến Lam chạy xe nhanh hơn, hai mẹ con lặng im trên suốt quãng đường còn lại...

* * *

7h tối. Nghe tiếng chuông, mẹ chạy ra mở cửa:

- Bích đến đấy à?
- Vâng ạ, cháu chào cô, Lam có nhà không ạ?
- Có đấy, nó đang ở trên phòng, cháu lên đi.
- Vâng, cháu xin phép - Nói rồi Bích lên phòng tìm Lam. Vừa nhìn thấy Lam, Bích đã ôm chầm lấy, riu rít hỏi thăm.
- Lam về quê giỗ tổ vui không? Có gì hay kể cho Bích nghe.
- Đang muốn gặp Bích đây, giỗ tổ chán phèo, gặp toàn những bà bá vô duyên, hỏi toàn những câu như dở người. Nào là cháu bao nhiêu tuổi, lấy chồng chưa, rồi răn này răn nọ.
- Họ quan tâm nên mới hỏi thăm thôi.
- Ủ, nhưng không hiểu sao cứ phải lấy chồng nhỉ? Thôi không nói chuyện quê nữa, có chuyện này Lam muốn bàn với Bích.
- Chuyện gì vậy?
- Hôm nay mẹ đã kể hết cho Lam nghe về bố. Thì ra bố bỏ mẹ con Lam đi theo người đàn bà khác từ khi Lam mới lên hai. Mẹ đã hy sinh cho Lam nhiều quá, Lam

- * Hạnh phúc là sống thật* -

không biết chuyện Lam và Bích yêu nhau có làm cho mẹ buồn không. Lam không muốn mẹ phải hy sinh hơn nữa.

- Vậy Lam muốn chúng ta chia tay?

- Ý Lam không phải thế, nhưng Lam không biết nên làm sao cho đúng.

- Lam sợ mẹ buồn thế còn Lam và Bích thì sao? Mẹ Lam có vui không khi thấy Lam không hạnh phúc?

- Lam không biết. Lam nghĩ từ lâu rồi mẹ cũng đoán được Lam có gì đó đặc biệt. Nhiều lần mẹ hỏi về chuyện tình cảm nhưng Lam chỉ nói rằng chưa nghĩ đến việc đó và muốn tập trung vào việc học. Bây giờ thì Lam đang thấy rối quá.

- Bích sẽ ở cạnh Lam, Lam hãy nhớ tới những gì chúng mình đã thỏa thuận với nhau. Mình chưa cần công bố bây giờ.

- Vấn đề không phải là bây giờ hay sau này, mà Lam đang quan tâm đến cảm giác của mẹ Lam sẽ như thế nào nếu biết chuyện?

-

- Nhưng chúng ta chưa nói với mẹ mà.

- Lam không biết nữa, nếu nói ra, mẹ lại buồn thêm một lần nữa.

Mẹ Lam nhẹ nhẹ bước lên, bà nhẹ nhàng cầm khay hoa quả ghé vào khe cửa, Bích đang dựa đầu vào vai Lam, còn Lam thì đang dựa lưng vào thành giường và hai tay ôm Bích. Câu chuyện nghe không đầy đủ nhưng bà đã đoán được chuyện gì xảy ra, nên tiếng thở dài, bà quay bước xuống cầu thang...

Câu chuyện của hai cô gái yêu nhau cứ diễn ra trong một vòng luẩn quẩn như vậy mà không có lối thoát. Lam và Bích là hai cô gái khá mạnh mẽ, họ nhận ra họ muốn gì và hoàn toàn chấp nhận bản thân mình là vậy. Điều duy nhất khiến Lam phải suy nghĩ là mẹ. Sau chuyến về quê giỗ tổ Lam thương mẹ nhiều hơn. Nhưng Lam không hề biết là tình cờ mẹ đã nghe được câu chuyện giữa Lam và Bích. Mẹ Lam bất ngờ, buồn nhưng mẹ cũng hiểu được những gì Lam nói với Bích. Ở nhà với mẹ được mấy

- * Hạnh phúc là sống thật* -

ngày, Lam lại lên trường. Lúc đi, nhìn dáng mẹ nhỏ bé mà Lam thấy bước chân mình nặng trĩu.

Việc Lam và Bích thường xuyên đi với nhau rồi cũng có người để ý. Họ lại lời ra tiếng vào. Một lần về thăm nhà, vừa mới vào tới ngõ, Lam gặp một nhóm người đang ngồi ở quán nước đầu ngõ, lại là những câu chào hỏi mà Lam ghét cay ghét đắng:

- Cháu về chơi đấy à. Mà đi học xa biết đâu lại tìm thấy bố.
- Vâng - Lại là một từ duy nhất gọn lỏn, nhưng lần này là Lam không muốn đối đáp thêm gì với họ, chỉ trả lời cho phải phép.

Lam vừa đi qua khỏi đã nghe thấy họ xì xào:

- Con bé này làm gì có bố mà tìm. Mẹ nó ngày xưa chắc xin đâu một đứa con.
- Ủ, khéo là gen di truyền cũng nên. Mẹ nó mà bình thường như người ta thì chả lấy ông khác từ lâu rồi còn gì. Chứ làm gì mà ở vậy nuôi nó được mười mấy năm trời. Chắc cũng chỉ thích cặp với đàn bà như nó, hai mẹ con ở với nhau nên mới bị ảnh hưởng cái lối sống quái dị ấy của nhau. Con gái con đứa gì mà... không thể nào chấp nhận được.

Lam không thể ngờ thì ra họ đã để ý việc Lam và Bích. Có lẽ mỗi lần hai đứa đi cùng nhau họ đều nhòm ngó. Như vậy có lẽ mẹ cũng đoán biết được chuyện của Lam và Bích rồi. Mẹ sẽ nghĩ gì về Lam đây? Liệu mẹ có chấp nhận được không? Lam không biết sẽ đối diện sao với mẹ...

- * Hạnh phúc là sống thật* -

Vừa tới cửa, mùi riêu cua thơm phức, mẹ đang nấu món mà Lam thích nhất. Thấy Lam, mẹ chạy ra đỡ hành lý, vẫn là nụ cười hồn hậu như ngày nào, giọng mẹ khẽ reo lên:

- Con gái về rồi!

- Vâng con chào mẹ - Lam thở phào nhẹ nhõm vì xem ra không có gì căng thẳng. Nó cũng thốt lên khi cái bụng réo đòi biểu tình - Riêu cua thơm quá mẹ ơi, con đang đói nhũn người ra rồi.

- Vào rửa mặt rồi ra ăn cơm thôi con.

Mỗi lần ở bên cạnh mẹ Lam thấy thật thoải mái. Điều này làm nó càng dẫn đo khi nói chuyện với mẹ. Cuộc sống của nó chưa bù đắp gì cho mẹ hết. Thương mẹ, Lam cũng cố gắng tiếp cận với vài người con trai để tạo cơ hội, nhưng vô ích. Cứ mỗi lần ngồi bên cạnh họ, hình ảnh của Bích lại hiện lên trong đầu, cái eo nhỏ xíu, và luôn bắt Lam nằm xuống để cô gãi lưng cho, Lam nhớ những cái hôn nhẹ nhàng của Bích đằng sau gáy, những cái ôm dịu dàng và những lời thì thầm nhẹ nhàng bên tai mỗi khi Lam đang lơ mơ ngủ. Mỗi khi nghĩ tới điều đó, Lam lại lắc đầu từ chối lời tỏ tình của những người con trai đó vì biết trong lòng mình không có cảm giác.

Tiếng chuông điện thoại reo, mẹ nhắc máy, là tiếng của Bích. Mẹ gọi Lam ra nghe máy. Lam thấy ánh mắt mẹ buồn. Bích hẹn chiều nay hai đứa đi chơi, Lam hẹn gọi lại và đến bên mẹ. Lam thấy mẹ suy tư, cái dao gọt hoa quả cứ đưa đi đưa lại mãi....

Bất chợt, mẹ hỏi Lam:

- Lam! Việc học tập của con đợt này ra sao? Có thiếu thốn gì không?

- Dạ, tốt mà mẹ!

Tiếng mẹ khẽ thở dài:

- Mẹ biết là con vẫn chịu thiệt thòi, ở ký túc thì làm sao mà thoải mái được, nhưng mẹ chỉ cố gắng được chừng ấy...

- Thế là tốt lắm rồi mà mẹ - Lam cười, nó chan canh riêu của mẹ xì xụp và cơm đến là ngon. Mẹ mừng yêu:

- Con gái con đứa, ăn từ từ thôi con.

- * Hạnh phúc là sống thật* -

- Con gái thì phải ăn từ từ hả mẹ? - Nó thản nhiên hỏi lại.
- Ừ, thì mẹ nhắc vậy thôi, chứ con thấy thế nào đúng thì làm, mẹ lúc nào cũng ủng hộ con.

Lam chột dạ, sao chỉ có chuyện và cơm mà mẹ lại nói như có gì xa xôi vậy. Thôi có lẽ đúng là mẹ biết chuyện của Lam và Bích rồi. Nó chống đôi đũa xuống, ngược lên hỏi mẹ:

- Mẹ nghe hàng xóm nói gì phải không?

Mẹ thông thả ngồi xuống, để đĩa hoa quả trước mặt Lam:

- Mẹ không cần nghe ai hết, từ trước đến giờ mẹ cũng đâu quan tâm gì đến dư luận. Nhà chỉ có hai mẹ con. Con sống thế nào chẳng lẽ mẹ không đủ nhạy cảm để nhận ra? Mẹ đã biết chuyện của con.

- Mẹ!...

- Con không cần phải nói gì hết. Con cứ sống và làm theo những gì con muốn. Mẹ tin con, mặc dù mẹ chẳng hiểu gì hết. Và cũng không cần bắt mẹ phải hiểu gì cả.

- Mẹ!....

- Từ lâu mẹ đã biết con là một cô con gái đặc biệt. Nhưng chỉ từ sau lần mẹ tình cờ nghe được câu chuyện của con và Bích, mẹ mới chắc chắn. Mẹ thì không sao, mẹ chỉ lo con không chịu đựng được điều tiếng láng giềng. Rồi còn trên trường, có ai biết hay nói gì con không?

Lam không nói được câu gì nữa, nó vòng tay từ phía sau ôm lưng mẹ, nước mắt nó lưng tròng...

- Mẹ! Cả cuộc đời con, mẹ là quan trọng nhất, mà mẹ đã chấp nhận thì làm sao mà con không dám sống chứ?

- Nhưng, con có học hành, con không thể sống như mẹ được. Mẹ không có hiểu biết, nên bị hàng xóm dè bĩu, còn con, con luôn là đứa con ngoan, học giỏi... Nếu chỉ vì điều tiếng mà công danh sự nghiệp sau này bị ảnh hưởng thì khổ lắm con ạ...

- Mẹ ơi! Con cảm ơn mẹ! Cảm ơn mẹ không những không phản đối con, mà còn chấp nhận con với tất cả tình yêu của mẹ. Có mẹ ủng hộ, con tin là mình sẽ vượt qua được

- * Hạnh phúc là sống thật* -

tất cả những dị nghị. Con chỉ lo mẹ ở nhà lại không được yên thân với những người xung quanh. Người ta liệu có để cho mẹ yên? Con xin lỗi mẹ...

Cả mẹ và Lam, cứ thế ôm lấy nhau, nước mắt chảy dài. Lam hạnh phúc quá! Cái hạnh phúc mà nó nghĩ không bao giờ Lam dám mơ tới. Cuộc đời nó, khuyết mà lại đầy. Lam sẽ gọi cho Bích ngay lập tức, để kể lại cho Bích nghe. Thầm cảm ơn mẹ, vì mẹ đã tôn trọng nó, để Lam được tự do với cuộc sống của nó. Nắm thật chặt tay mẹ, Lam thề hứa sẽ cố gắng để không phụ công mẹ.

Ngoài kia, trời đang nổi gió!

Nhưng ở trong ngôi nhà nhỏ ấy. Rất bình yên.

Thanh Hòa

Được dựa theo câu chuyện trên diễn đàn bạn gái: <http://bangaion.net/>

Cùng suy ngẫm

1. Những điều người mẹ làm cho Lam trong câu chuyện khác với những bậc cha mẹ khác cũng có con gái là người đồng tính ở điểm nào?

2. Khi nào thì mẹ con Lam mới có thể thực sự được hạnh phúc?

3. Lối sống của mẹ con Lam có quái dị như những lời đồn ác ý của những người hàng xóm?

- * Hạnh phúc là sống thật* -

- Phản ứng đầu tiên của những bậc cha mẹ có con là người đồng tính thường rất mạnh mẽ. Họ không chấp nhận điều đó, nhưng thực tế cho thấy, dù họ có chấp nhận hay không thì xu hướng tính dục của con họ không thể thay đổi được và cũng không thể lựa chọn lại.

- Xã hội không chỉ kỳ thị bản thân người đồng tính, mà còn có cái nhìn khắt khe sai lệch với cả gia đình họ. Việc này khiến nhiều cô gái không muốn lộ diện vì sợ gia đình mình mang điều tiếng.

- Đối với những người đồng tính nữ, sự định kiến nặng gấp hai lần so với những người đồng tính nam vì ngoài việc phải chịu định kiến về đồng tính họ còn phải mang định kiến giới họ không được chấp nhận vì họ là con gái mà lại có xu hướng tính dục như vậy.

- Sự ủng hộ của những người thân, nhất là cha mẹ sẽ giúp đỡ được rất nhiều cho người đồng tính, để họ có thêm niềm tin vượt qua những định kiến xã hội, tìm đến được với hạnh phúc đích thực của đời mình.

- Trong câu chuyện trên, người mẹ chỉ vì thương con, ủng hộ con mà cũng bị những người xung quanh đàm tiếu. Nhưng nếu xã hội có thêm nhiều người mẹ như vậy thì những lời đàm tiếu sẽ ít dần đi. Đó cũng là niềm tin, hy vọng của những cô gái đồng tính mong mỏi từ phía cộng đồng.

(Đây là câu chuyện cuối nhưng cũng để mở ra một hy vọng, một cái kết có hậu cho những người đồng tính).

Cơ quan thực hiện

**Trung tâm Nghiên cứu và Ứng dụng Khoa học về
Giới, Gia đình, Phụ nữ và vị thành niên.**

Địa chỉ: Tầng 4 Toà nhà Công ty Cơ khí, Điện,
Điện tử - Tàu thủy.

Tổ 6 - Phường Láng Thượng - Quận Đống Đa -
Hà Nội.

Điện thoại: +84 4 37540421

Fax: +84 4 37930297

Email: csaga@csaga.org.vn

Web: www.csaga.org.vn

Đường dây tư vấn đồng tính nữ

+84 4 3 7759335

Tư vấn qua email:

Email: bandonghanh@csaga.org.vn

Diễn đàn Bạn gái

<http://bangaivn.net/>

Cơ quan tài trợ

Đại sứ quán Thụy Điển tại Hà Nội

Địa chỉ: Số 2, phố Núi Trúc, Hà Nội.

Hạnh phúc là sống thật

Biên tập: Bùi Thị Thanh Hoà

Vũ Ánh Tuyết

Nguyễn Văn Anh

Lê Hồng Giang

Thiết kế bìa và trình bày: Nguyễn Thắm.

In 700 cuốn khổ 15x24 cm tại Công ty in Hà Anh. Giấy phép xuất bản số 854-2009/CXB/01/03-12/TĐ cấp ngày 30 tháng 12 năm 2009. In xong và nộp lưu chiểu Quý I năm 2010.